

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIV | NÚM. 2277
2,90€ | 7 MAIG 2023

El segrest de la intimitat

El consum precoç i massiu de pornografia entre els adolescents
fa urgent una educació afectivosexual basada en l'amor

P 3 i 8-12

@shutterstock

Dones i laics
amb veu i vot
al Sínode

P 14-15

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

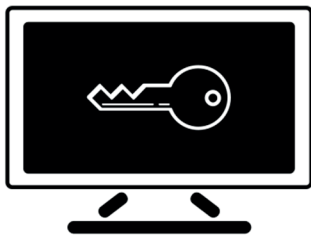
(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Pornografia: greu problema social

La Generalitat va obrir expedient a 103 menors d'edat de menys de 14 anys i, per tant, inimputables, derivats dels Mossos d'Esquadra o de la fiscalia durant l'any 2022 per delictes contra la llibertat sexual, com abusos, violacions o difusió d'imatges sexuals sense permís de la víctima. És gairebé el doble que l'any 2015, quan n'hi va haver 53.

Cada vegada que hi ha un cas de violència sexual protagonitzat per menors s'encenen totes les alarmes, com va ser la violació múltiple d'una nena d'11 anys als lavabos del centre comercial Màgic de Badalona. I encara que no hi ha estudis que vinculin directament el consum de pornografia amb la violència sexual, sens dubte que hi ha d'haver una certa correlació tenint en compte els continguts del que miren.

De fet, l'informe *(Des)informació sexual: pornografia i adolescència* de Save the Children conclou que el consum de pornografia condiona la construcció del desig sexual sobre bases irrealment, violentes i desiguals que a vegades els adolescents intenten imitar, no sempre sol·licitant consentiment previ, com passa en la pornografia.

Les alarmes, per tant, també s'han d'encendre davant d'un greu problema social com és el del consum precoç, generalitzat i massiu de pornografia entre els adolescents. Segons l'informe, l'edat en què es mira el primer vídeo porno és als 12 anys, i un 8,8% ho

fa als 10 anys. Gairebé 7 de cada 10 hi accedeix de forma freqüent.

Els experts que participen en el reportatge que publiquem aquesta setmana alerten de les conseqüències del consum de pornografia i fan recomanacions concretes com supervisar els continguts que els nostres fills miren per internet i dialogar a casa, malgrat la recança habitual, sobre l'educació afectivosexual. També educar en la intimitat i donar exemple.

L'informe de Save the Children acaba amb un seguit de recomanacions adreçades a les famílies, als professors, als professionals de la salut i a les administracions. A aquestes perquè, en col·laboració amb les plataformes d'internet, s'implementin mecanismes de regulació de l'accés a contingut pornogràfic, «que assegurin que menors d'edat no accedeixin a la pornografia».

Pel que fa als cristians, hem de comunicar i transmetre als nostres joves la sexualitat com un do de Déu basat en l'amor i la donació mútua, generador de bellesa i de vida.

El papa Francesc, en el documental *Amén: Francisco responde*, parla precisament de la pornografia, per dir que «el qui fa ús de la pornografia minva humanament». «L'expressió de l'amor —diu el Papa— és el punt central de l'activitat sexual; el que et fa apartar d'aquesta direcció et minva.»

Contingut

- 03
Editorial
- 05
La setmana
- 06
Opinió
- 08
En primer pla
- 13
Vida eclesial
- 24
Educació i família
- 26
Parròquies en sortida
- 30
Carta dominical
- 32
Bíblia
- 34
Litúrgia
- 36
Espai lectors
- 38
Societat
- 46
Agenda
- 47
Des del carrer

Emilce Cuda, secretària de la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina

PÀGINA 16-19

Juan Carlos Unzué: «La vida sempre val la pena, malgrat les dificultats»

PÀGINA 21

La joia que brolla de la trobada amb Crist

PÀGINA 26

38-39

Reus celebra l'aniversari de la Casa Misericòrdia de les Germanes de la Consolació

47

La religiosa Viqui Molins presenta el seu darrer llibre: «Abraçades» (Claret)

La setmana en tuits

SERGI D'ASSÍS
@SERGIDASSIS

27/04/2023

Monjo de Montserrat, missioner a Uganda

«Doneu consol a qui la pàtria enyoira sens veure mai els cims de Montserrat.» Bona festa de la Mare de Déu de Montserrat a tothom!

EVA FERNÁNDEZ
@EVAENLARADIO

26/04/2023

Corresponsal de la Cope al Vaticà

El Papa obre de bat a bat les portes del Sínode de Bisbes a dones i laics. Podran intervenir-hi amb veu i vot en les seves decisions com la resta de participants. Per primera vegada es dona vot en aquesta assemblea important de l'Església a la dona (fins ara Nathalie Becquart era l'única)

JOSEP MARIA MALLARACH
@JM_MALLARACH

26/04/2023

Consultor ambiental

El monestir de Poblet fa uns anys va impulsar la renovació de tota la jardineria amb criteris de sostenibilitat, reduint dràsticament la necessitat de reg (tot i tenir aigua de franc, d'una mina medieval)

MIREIA D. B.
@HOLAIQUETAL

25/04/2023

Comunicadora internacional

La manca d'aigua no només posa els boscos en perill. Posa en perill la pagesia, l'agricultura, tot el món rural, el turisme (no només el *guiri*, també el de casa), l'economia... Posa la vida en perill arreu del país. L'aigua ha de ser la prioritat número 1 ja

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Un premi ben religiós

Dolors Bramon, islamòloga i professora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, i Ignasi García Clavel, filòleg i president de la Fundació d'Escoles Parroquials, rebran aquest juliol la Creu de Sant Jordi, concedida per la Generalitat el 25 d'abril. Formen part de les 20 personalitats i 10 entitats premiades aquest any. García Clavel, en una entrevista al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, va dir el mateix 25 que «altres mereixen més el guardó, perquè hi ha molta gent que no el rebrà mai però fa moltes coses pels altres».

L'exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat, el primer que va ocupar aquest càrrec, va recordar que aquest servei va començar per a ell «el maig del 2000, quan Jordi Pujol va decidir atendre una petició dels evangèlics perquè es creés la Direcció General». Ignasi García Clavel va destacar que les administracions i la societat «s'han d'esforçar per fomentar encara més el treball i la relació amb totes les religions, com el Grup de Treball Estable de les Religions, que fa accions puntuals que ajuden al coneixement mutu».

L'efemèride de la setmana

8 de maig del 2004: s'inaugura a Barcelona el Fòrum Internacional de les Cultures

Zoom

CARME MUNTÉ

Catedral de Barcelona

Aquesta és la imatge restaurada del Sant Crist de Lepant de la catedral de Barcelona, per la qual barcelonins i catalans senten una gran devoció. Com a resultat dels treballs de restauració, s'ha descobert una antiga policromia radiant i en molt bon estat rere una capa de fum, sutge i vernissos del segle XIX i repintades posteriors. Així mateix, historiadors de l'art especialistes en escultura apunten que la imatge podria ser del segle XIII, i no del XVI com es pensava.

DES DEL MONESTIR

Necessitem polítics savis

«Necessitem polítics savis.» Aquestes són les paraules que el papa Francesc adreçà el 3 d'abril als responsables italians de l'Institut Nacional de la Seguretat Social. El Papa demanava als polítics que fossin curosos en l'administració dels béns públics, per tal de «no malbaratar els recursos dels ciutadans».

Seria bo que els candidats que es presentaran a les eleccions municipals treballessin a favor d'una societat que «sembla haver perdut l'horitzó del futur, amb poc interès pel que pugui passar amb les generacions futures».

El Papa recordava l'hivern demogràfic que vivim, que posa en dificultats el sistema de Seguretat Social. Per això feia una triple crida: «No al treball il·legal, no a l'abús del

treball precari i sí al treball decent.» I és que «la precarietat laboral genera desconfiança, impedeix l'ingrés al sistema de Seguretat Social i augmenta la caiguda de la natalitat».

El Papa ens recordava que el qui acumula «només per a ell mateix, acaba enganyant-se» i qui «estanca en falsos seguretats, no té futur». Per això posava als polítics l'exemple de Josep, fill de Jacob (Gn 41), un home previsor, que «a l'Egipte es preocupà de guardar el cereal dels anys d'abundància, per afrontar les dificultats dels anys d'escassetat que vindrien més tard». Per això el Papa demana «polítics savis, guiats pel criteri de fraternitat», que evitin «malversar els recursos quan existeixen», ja que poden deixar «en serioses dificultats les generacions futures».

JOSEP MIQUEL BAUSSET
Monjo de Montserrat

Els polítics haurien d'aprendre de la saviesa de sant Benet, quan al capítol 31 de la Regla demana a l'ecònom del monestir que sigui assenyat i prudent. El pare dels monjos d'Occident elogia l'ecònom i li demana que, amb seny i prudència, «es miri tots els objectes i tots els béns del monestir com si fossin vasos sagrats de l'altar». A més, sant Benet vol que l'ecònom «no es deixi portar per l'avarícia, ni sigui pròdig o dissipador del patrimoni del monestir» (RB, 31). Tot un exemple per als nostres polítics.

El Papa demanava als polítics que fossin curosos en l'administració dels béns públics

MAR PÉREZ I DÍAZ
Teòloga i biblista

Al sud del planeta milers de persones moren cada dia perquè no tenen res amb què alimentar-se, mentre que la capacitat productiva global pot alimentar gairebé el doble d'habitants del nostre món.

Avui existeixen 59 conflictes armats en els quals moren milers d'innocents, mentre que alguns països, entre ells Espanya, engreixen les arques de l'Estat amb la venda d'armes.

A casa nostra es multipliquen les persones que s'inclouen entre els pobres en les estadístiques, perquè han perdut la feina i l'habitatge. Cada vegada són més els qui necessiten els menjadors solidaris per poder fer un àpat calent al dia, mentre que les segones residències de luxe augmenten i la despesa en aliments de luxe s'ha disparat.

LA SAL DE LA TERRA

L'esperança de Déu

Jesús de Natzaret és un profeta de la denúncia de la injustícia. Durant la seva vida va viure donant exemple d'austeritat i de crítica envers els poders fàctics del seu temps. No callava mai a l'hora de denunciar els poderosos, ja fossin polítics o religiosos, si el seu comportament no era la defensa dels més febles i fràgils de la societat.

Calen moltes veus des de l'Església jeràrquica i des del poble de Déu que denunciïn la injustícia d'aquells governants o polítics que justifiquen l'injustificable. Cal dir ben fort i alt

Els partits xenòfobs i feixistes que han aparegut en els països de la vella Europa no tenen res a veure amb Jesús de Natzaret

que els partits xenòfobs i feixistes que han aparegut en els països de la vella Europa els últims anys no tenen res a veure amb Jesús de Natzaret.

I sobretot, és necessària l'esperança de Déu que confia plenament en nosaltres perquè revertim les situacions injustes, perquè fidels a la seva persona no ens cansem mai de lluitar pacíficament per assolir la justícia.

No podem oblidar que Déu ens té com a col·laboradors seus en la instauració del seu Regne a la terra (1Co 3,9); compta amb nosaltres per ajudar-lo a ser portadors de Vida des de sempre.

El cicle litúrgic ens recorda que estem en temps pasqual. M'agradaria que el veiéssim com una nova possibilitat de començament, un reiniciar-nos en l'enamorament pel Crist que ens portés a ser seguidors compromesos del Crucificat.

La popularitat de sant Isidre Llaurador

CARDENAL JOAN JOSEP OSELLA OSELLA
Arquebisbe de Barcelona

Estem a punt de clausurar, aquest 15 de maig, l'Any Sant Jubilar de sant Isidre Llaurador, concedit pel papa Francesc amb motiu de la celebració del 400 aniversari de la canonització d'aquest sant.

El 15 de maig l'Església celebra la festa d'un sant que era pagès i pare de família, Isidre de Merlo i Quintana. Va néixer l'any 1080 en el si d'una família pobra i, segons la tradició, va ser un camperol de la rodalia de Madrid que va treballar tota la vida com a jornaler. Es va casar amb Maria de la Cabeza, canonitzada el 1697, van tenir un fill i es van santificar dins de la senzillesa de la vida familiar i de la seva feina. Va morir el 15 de maig del 1130. Sant Isidre és el patró de Madrid i també dels pagesos.

Sant Isidre, anomenat *el Llaurador*, va excel·lir per la seva pietat i misericòrdia, i li van ser reconeguts diversos miracles, que van tenir un fort impacte en l'imaginari popular. Un de molt significatiu va ser el d'uns àngels que li llauraven les terres mentre ell pregava, perquè no fos acusat davant del seu amo de molt pietós i poc treballador. Un altre va ser quan va fer brollar aigua d'una roca viva perquè en begués un assedegat. Els seus devots es reuneixen cada any, el dia de la seva festa, a l'anomenada *Pradera*, a la riba esquerra del riu Manzanares i li resen sobre les terres que el sant llaurava, on hi ha la seva ermita i la seva font.

Fou canonitzat l'any 1622 pel papa Gregori XV. La seva devoció s'estengué

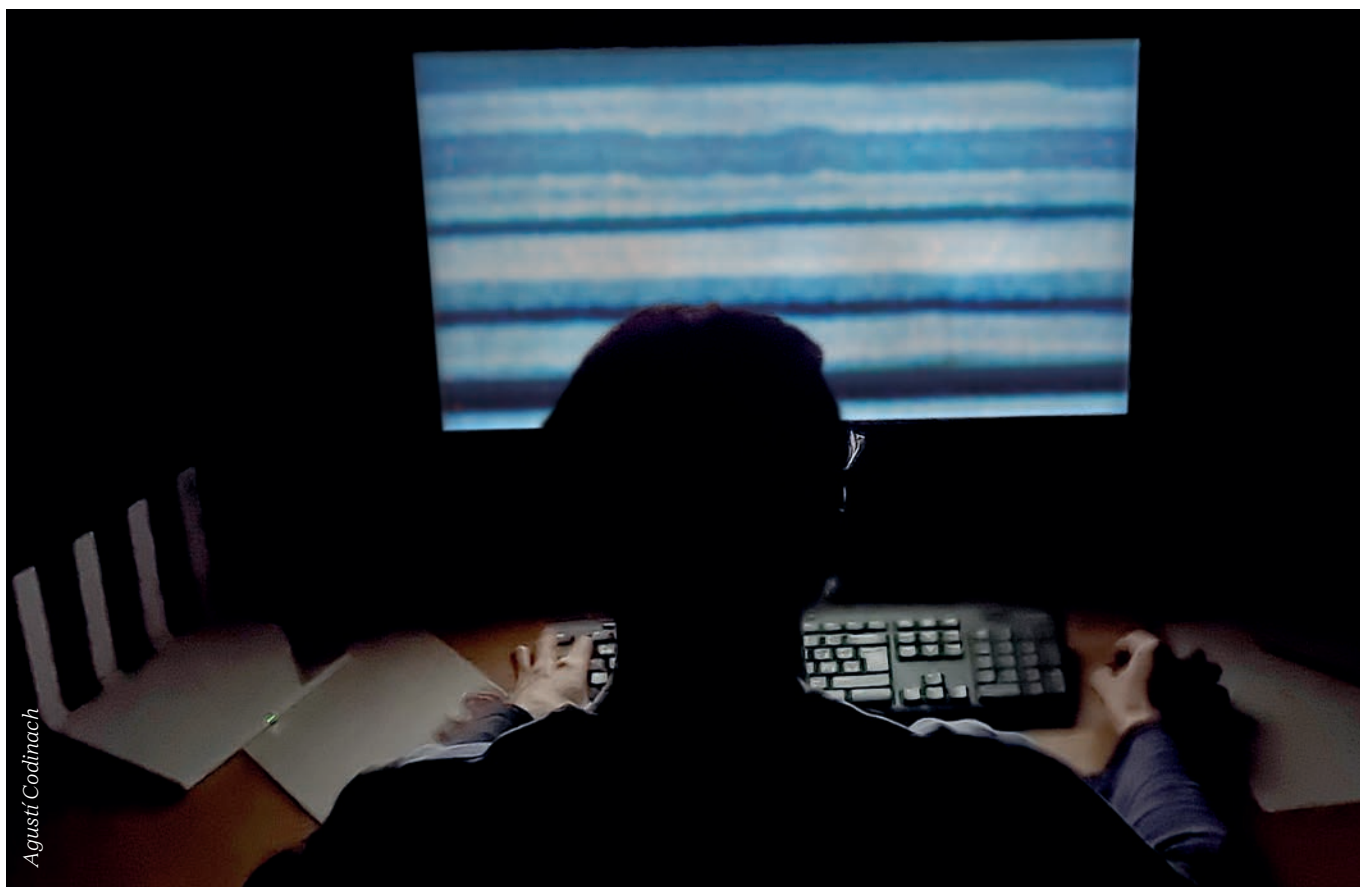
ràpidament per Castella. També a Catalunya, sobretot des del segle XVII, com va escriure un prevere i historiador de la nostra arxidiòcesi, Mn. Joan Galtés i Pujol. L'any 1624 es va dedicar la primera capella a sant Isidre a Tossa de Mar. A la nostra diòcesi, a l'Hospitalet de Llobregat, tenim una parròquia dedicada a aquest sant. La devoció va créixer fins al punt de desplaçar progressivament la veneració que els pagesos catalans professaven a sant Galderic i als sants Abdó i Senén.

El culte i la devoció a sant Isidre es va estendre encara més entre la pagesia catalana durant el segle XVIII, fins al punt que va esdevenir el patró indiscutible dels pagesos. Una mostra de la seva popularitat és l'abundància d'imatges i altars que li foren dedicats a les esglésies rurals de Catalunya, com també la gran quantitat de processons, representacions escenogràfiques, danses i altres costums populars sorgits per honorar el sant. També es posaven sota la seva advocació diverses confraries i associacions de pagesos.

Benvolguts germans i germanes, des del camp, els pagesos, però també des de la ciutat, veiem amb preocupació la sequera que patim. Siguem ben conscients del que això significa i pot significar, si no canvia. Fem tot el que estigui a les nostres mans. Demanem a Déu que, per intercessió de sant Isidre, ens concedeixi l'aigua que tant necessitem. Que la pluja sigui signe de l'amor de Crist, font d'aigua viva.

Els perills de la pornografia

**Els experts alerten de les conseqüències del consum
cada vegada més precoç i generalitzat**

«Jo soc de la generació del VHS i de les revistes, però des de l'entrada d'internet la pornografia està afectant d'una altra manera, molt pitjor. Ara hi ha una oferta massiva, accessible, gratuïta i anònima», ens confessa el Javier.

Des del 2020, aquest consultor empresarial, de 46 anys, casat i pare de tres fills, ofereix el seu testimoni en parròquies, recessos i escoles per prevenir de les conseqüències de la pornografia. Sap de què parla, perquè fins al 2018 va ser consumidor de pornografia: «No em considerava addicte, però m'ho passava molt malament, tenia la sensació que enganyava la meva dona i, quan vaig tenir fills, encara va ser pitjor.»

Durant un any va comptar amb el suport d'una coach: «Em va ajudar molt a comprendre'm a mi mateix, a veure que la pornografia, com altres addiccions, el que fa és tancar una ferida interna emocional. Em va ajudar a detectar carències i inseguretats emocionals.»

Per al Javier hi ha una data destacada en el seu calendari vital: el 29 de març del 2018, Dijous Sant. «Participàvem en un recés de Setmana Santa en família organitzat pels jesuïtes a Salamanca. Dijous Sant vaig sortir a esmorzar i vaig llegir a

la contraportada de *La Vanguardia* una entrevista que em va canviar la vida. Era el testimoni de Raúl Eguía, biòleg molecular. Havia estat addicte a la pornografia, al caire del suïcidi, i se n'havia alliberat amb l'ajuda de Déu. Em va impactar moltíssim. Seguint el seu exemple, vaig demanar-li a Jesús: "Ajuda'm, allibera'm." En aquell moment vaig sentir una força interior i una gran felicitat. Des de llavors no he tornat a consumir pornografia, ni en conservo cap imatge al cervell.»

Accés precoç

Save the Children va presentar el 2020 un informe sobre l'impacte de la pornografia en l'adolescència, *(Des)informació sexual: pornografia i adolescència*, fruit d'una investigació en què van participar 1.753 nois i noies d'entre 13 i 17 anys. Una de les conclusions és que l'edat en què es mira el primer vídeo porno és als 12 anys, i que un 8,8% dels infants i joves ho fa als 10 anys. Gairebé 7 de cada 10 hi accedeix de forma freqüent. Aquest consum es produeix en la intimitat i al telèfon mòbil i se centra en continguts gratuïts *online*, basats de manera majoritària en la violència i la desigualtat.

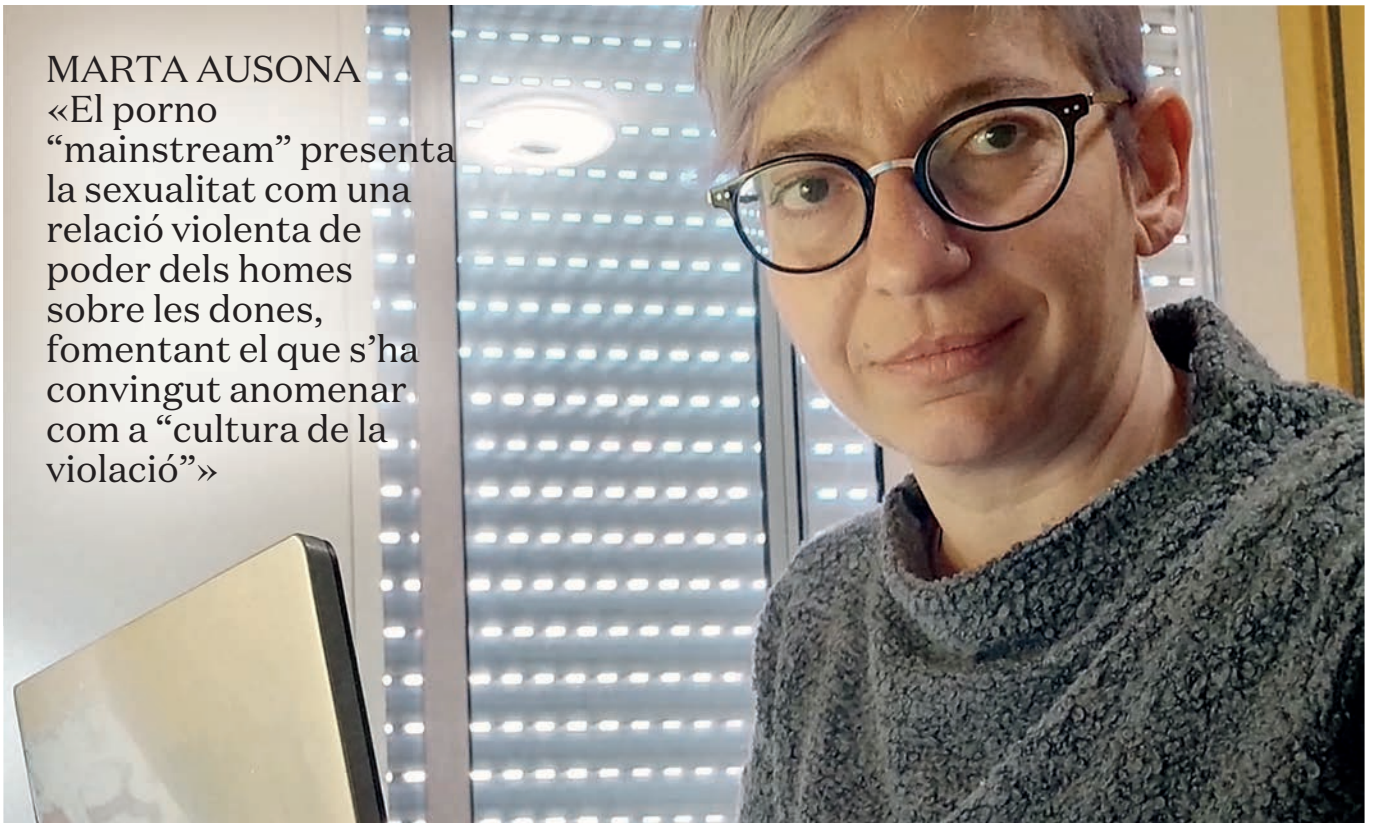
Marta Ausona, professora investigadora de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés (Universitat Ramon Llull), alerta que «l'exposició a la pornografia en edats primerenques pot comportar conductes hipersexualitzades, una visió esbiaixada de les relacions sexoafectives, el foment de visions cosificades de les dones i conductes sexuals de risc».

Ho subscriu Anna Plans, presidenta de l'Associació de Consumidors de Mitjans Audiovisuals de Catalunya: «La pornografia segresta el cervell i modifica la visió de les relacions sexuals i la forma de relacionar-nos amb els altres. Tant en els sis primers anys de vida com en l'adolescència, el cervell pateix canvis molt importants i és més vulnerable i fràgil a les addiccions.»

Moltes vegades l'accés és involuntari: «Un nen pot estar jugant a *Fortnite* a Youtube i de forma involuntària accedir a contingut pornogràfic. Les empreses saben com captar-los i recollir-ne les dades, i així poder-los continuar enviant contingut pornogràfic.»

«La pornografia és un negoci tan lucratiu perquè el capitalisme explota i mercantilitza els desitjos i les mancances, alhora que ho instru-

MARTA AUSONA
«El porno
“mainstream” presenta
la sexualitat com una
relació violenta de
poder dels homes
sobre les dones,
fomentant el que s’ha
convingut anomenar
com a “cultura de la
violació”»

mentalitza per al seu propi benefici econòmic», afirma Marta Ausona. «Vivim en una societat capitalista i masclista que provoca una manca de relacions significatives, de buits relacionals i emocionals que a vegades s’omplen a través del “consum” dels cossos.»

El Javier, a partir de la seva pròpia experiència, ens detalla el comportament pornogràfic: «Pots estar mirant 10 vídeos a la vegada i sempre acabes buscant una imatge més forta, més variada o més nova. Això et crea un gran estrès i ansietat, fins i tot et pot provocar disfunció erèctil. Com que has vist tantes imatges, la teva parella ja no t’atreu tant, perquè el cervell l’has maleducat amb històries que no existeixen i que són una fantasia.»

Violència i hipersexualització

L’informe *(Des)informació sexual: pornografia i adolescència* també conclou que el consum de pornografia condiciona la construcció del desig sexual sobre bases irrealment violentes i desiguals que a vegades els adolescents intenten imitar, no sempre sol·licitant consentiment previ, com passa en la pornografia.

«El porno *mainstream* (il·limitat, accessible i gratuït) ofereix una visió cosificada de les dones, les converteix en objecte de plaer sense tenir en compte els seus desitjos», alerta Marta Ausona. «No

només ofereix una visió de les relacions sexuals desvinculades i escindides de la dimensió emocional i afectiva, sinó que a més presenta la sexualitat com una relació violenta de poder dels homes sobre les dones, fomentant el que s’ha convingut anomenar com a “cultura de la violació”. Per al porno, semblaria, o que les dones gaudim dins d’aquestes situacions de poder i submissió, o que realment no importa el nostre plaer, sinó tot el contrari, que allò que es presenta i es construeix com a excitant per a l’home és el nostre dolor.»

Per tant, segons la professora investigadora de la Facultat d’Educació Social i Treball Social Pere Tarrés, la pornografia «condiciona la construcció sexual del desig sobre bases violentes i sota la lògica del poder, reafirma rols marcats de gènere de dominació-submissió, erotitzant la violència i legitimant les relacions desiguals entre noies i nois».

Mònica Alario, experta en violència sexual, va fer notar en la seva tesi doctoral que el vídeo pornogràfic més consumit, amb 225 milions de visites, era el d’una violació col·lectiva de quatre homes a una dona. «Això ens ha de fer pensar», comenta Anna Plans. «Quan es consumeix pornografia cada vegada necessites més per aconseguir l’estimulació del plaer.»

Amb tot, no hi ha cap estudi conclouent que vinculi de forma directa la violència sexual amb el consum de pornogra-

fia. Segons Marta Ausona, «això és per què hi ha molts altres factors que condicionen els actes de violències sexuals contra les dones i que tenen a veure amb la misogínia i la desigualtat de gènere».

El que sí que hi ha són molts estudis que mostren la relació entre consum de pornografia i contingut sexual a internet: «El que m'he trobat en instituts d'arreu d'Espanya és que els joves practiquen el sèxting com abans fumaven d'amagat, de forma molt normalitzada. Abans, consumir pornografia era vergonyant, mentre que ara és guai, està de moda», alerta Anna Plans, que des del 2015 va començar a oferir xerrades en la seva particular croada contra la pornografia i la hipersexualització de la societat. «Estem pitjor que mai, veiem que després de la pandèmia el consum de pornografia ha tingut un increment exponencial, hi ha molts menors que fins i tot s'han convertit en productors.»

I encara va més enllà a l'hora d'assenyalar «un intent de blanqueig de la pornografia»: «Les noies cada vegada consumeixen més pornografia i ho fan per agradar-los a ells. Es parla de porno ètic i feminista, però només és una estratègia per blanquejar l'exploació del cos. La pornografia té implicacions en les persones que la consumeixen però també en els actors i les actrius i, per tant, té conseqüències en el conjunt de la societat en forma d'exploació sexual.»

Consells a pares i educadors

«Es multipliquen les sol·licituds de xerrades d'afectivitat i sexualitat per a alumnes cada vegada més joves, i hi ha molta preocupació entre les famílies i les escoles», constata Juanjo Fernández, professor, escriptor i conferenciant.

«Deixem els nens amb un dispositiu intel·ligent a casa, qualsevol hora del dia, i és com si els deixéssim a la plaça de Catalunya a les tres de la matinada, cosa que encara és pitjor», afegeix Anna Plans.

«Hem de predicar amb l'exemple», exposa el Javier, que es fa ressò d'un estudi del 2022 de la Universitat Jaume I, de Castelló de la Plana, i de la Universitat de València, que ofereix un resultat inquietant: el consum de pornografia és freqüent en els diferents grups d'edat. De fet, un 97% d'homes adults afirmen que han consumit pornografia en els darrers sis mesos.

«De debò deixarem que el porno sigui la referència per a l'afectivitat i la sexualitat dels nostres fills? Encara que us resulti violent, parlem d'aquests temes amb els vostres fills, i si no en volen parlar, estigueu sempre disposats a escoltar», aconsella Juanjo Fernández. «La informació és bàsica, no cal parlar de tots els detalls, però sí treure el tema com més aviat millor», afegeix el Javier. «M'agradaria que el meu fill, si li arriba contingut d'aquest tipus, tingui la confiança de dir-m'ho i en puguem parlar.»

Marta Ausona també ens dona alguns consells: «Vigilar l'accés a internet i als dispositius mòbils en edats primerenques i l'accés a certs continguts i educar en l'ús digital responsable i crític. També donar una formació sexual crítica que combati els efectes de la pornografia.»

I Anna Plans introdueix la importància d'educar en la intimitat: «Una de les millors inversions que podem fer és educar els nostres fills en la intimitat i, en aquest sentit, és molt important el nostre exemple. Com cuido jo i protegeixo la meua intimitat i la dels meus fills? Què compartim a les xarxes socials?» «Tenim el complex de retrògrads», reconeix Plans, però «no ha de ser negociable tot allò que té a veure amb la salut i el desenvolupament».

«L'aportació concreta de l'humanisme cristià és reforçar la dimensió emocional, afectiva i espiritual que es troba dins de la sexualitat en relacions igua-

JUANJO FERNÁNDEZ

«Encara que us resulti violent, parlem d'aquests temes amb els vostres fills, i si no en volen parlar, estigueu sempre disposats a escoltar»

ANNA PLANS
«Una de les millors inversions que podem fer és educar els nostres fills en la intimitat i, en aquest sentit, és molt important el nostre exemple»

litàries entre homes i dones», afirma la professora Marta Ausona.

I prossegueix: «S'hauria de contemplar la sexualitat en sentit ampli i veure que el seu desenvolupament té a veure en com percebo el meu cos i amb la capacitat de poder establir relacions d'intimitat que van més enllà de la genitalitat i del coit. Des d'aquesta mirada, és imprescindible abordar el dret al propi cos, la seva autonomia i què és el consentiment. Per exemple, no obligar als infants a fer petons si no ho desitgen. També és necessari abordar la dimensió emocional, afectiva i espiritual d'allò que implica compartir el cos amb una altra persona i donar les bases per a una sexualitat que pugui ser igualitària, no violenta, no cosificant ni basada en relacions de poder.»

Com ens confessa el Javier, la imatge de la pornografia és la d'una persona sola, en la foscor de la seva habitació. «Res a veure amb la plenitud d'una relació afectivosexual amb la teva dona, que és amor i donació mútua», conclou.

Sexòlics Anònims

La història del Francisco, de 43 anys, és la història d'un adolescent i un adult cada cop més tancat en si mateix i que trobava en la luxúria una satisfacció i una evasió momentània tan potent que, com passa amb qualsevol droga, li demanava cada vegada més. «A casa parlar de sexualitat era tabú i al col·legi tampoc no recordo que la informació m'arribés gaire», rememora.

Primer van ser les revistes i pel·lis pornogràfiques, després els sex shops, fins i tot la prostitució, i Francisco ens diu que «amb l'arribada d'internet, encara es va tornar més addictiu».

Li va costar molt trobar una ajuda adient. De fet, alguns consells fins i tot van ser contraproductius. «Un confessor em deia: "Tantes vegades com recaiguis, ràpidament vas a confessar-te perquè Déu et perdona sempre". Sí, però el problema és que jo cada vegada estava més trencat. Fins que un altre confessor em va dir que espaiés la confessió almenys una setmana, perquè confessar-se cada dia o cada dos dies ja no era una confessió, sinó un *cachondeo*.»

Fins que un dia, bussejant per la web, així com abans ho havia fet buscant pornografia, en aquesta ocasió ho va fer per trobar-hi com sortir del pou. Així va ser com va conèixer Sexòlics Anònims, una fraternitat d'homes i dones que comparteixen la mútua experiència, fortalesa i esperança per resoldre el seu problema comú i ajudar altres a recuperar-se de l'addicció al sexe. Seguint els dotze passos d'Alcohòlics Anònims, els Sexòlics tenen l'objectiu primordial de mantenir-se sexualment sobris i ajudar d'altres a assolir aquesta sobrietat.

«Vaig arribar a SA el juny del 2016, va ser fantàstic, es va donar el que a Alcohòlics Anònims anomenen identificació, el fet de trobar-me amb altres addictes amb els quals parlem un mateix idioma», afirma Francisco. Ara es troba en fase de recuperació: «La primera part és deixar de consumir, i ho he aconseguit. Ara estic en la segona part, que és la victòria progressiva contra la luxúria, anar reduint l'obsessió.»

De fet, seguir el programa de Sexòlics Anònims li ha permès distingir entre «allò que és a la vista, la punta de l'iceberg, que és la luxúria, i tota la part oculta, més gran, els defectes de caràcter». Defectes com l'aïllament, el tancament en si mateix, i la fredor en la seva relació amb Déu i els altres: «El nostre programa és espiritual. Així com en l'alcoholisme el problema és l'alcohol, en el nostre cas el que tenim en comú, l'arrel del problema, és la luxúria, que és espiritual.»

Informació de contacte: sexolicosanonimos.org / barcelona@sexolicosanonimos.org / tel. 608 843 810

Aquesta setmana presentem les novetats del Sínode, entrevistem la teòloga argentina Emilce Cuda, recollim la reunió del renovat Consell de Cardenals, assistim a la presa de possessió de Gerard Villalonga com a bisbe de Menorca i coneixem el testimoni d'esport i vida de Juan Carlos Unzué

 Vaticà

Laics i dones votaran en el Sínode de Bisbes

Aquesta modificació és rellevant perquè fa menys de dos anys només s'esperava el vot d'una dona: Nathalie Becquart

RODRIGO MORENO QUICIOS
Ciutat del Vaticà

Francesc prem l'accelerador en la seva aposta per donar més espai als laics (i especialment a les dones) al Sínode de Bisbes sobre la Sinodalitat. N'hi haurà 70 en la propera assemblea d'octubre i podran votar les diferents propostes. A més, la meitat d'ells seran dones.

Aquesta última modificació és especialment rellevant perquè fa menys de dos anys només s'esperava el vot d'una dona, la religiosa francesa Nathalie Becquart, sotssecretària del Sínode, la qual cosa va generar moltíssim interès i va provocar que tots els mitjans la busquessin a Roma. «Espero que aquest nomenament contribueixi al fet que diòcesis, paròquies i moviments s'obrin a noves possibilitats, que obrin noves portes i incloguin més i més dones en la reflexió, el discerniment i en els processos de presa de decisions», va dir la francesa després del seu nomenament el 2021. Ara, amb l'arribada del sufragi a totes les dones, l'aprofundiment en aquest procés és majúscul.

Molts han qualificat aquesta ampliació de la participació com una «revolució», tot i que el cardenal Jean-Claude Hollerich, arquebisbe de Luxemburg i president fins fa un mes de la Comissió de les Conferències Episcopals de la Unió Europea, demana explícitament no fer-ho. «No és una revolució sinó un canvi important», assenyala el relator general del Sínode davant dels mitjans vaticans. I posant com a exemple revolucions com la francesa, en la qual van rodar caps, reivindica que «nosaltres no volem víctimes, volem avançar plegats».

Fins ara només els prelats podien votar al Sínode de Bisbes, una inicia-

Els cardenals Jean-Claude Hollerich (a l'esquerra) i Mario Grech van presentar als periodistes els nous canvis del Sínode.

tiva de Pau VI amb vocació merament consultiva per aportar llum als Papes. Qui ocupi la càtedra de Sant Pere té la potestat per convocar els prelats periòdicament, consultar-los sobre qüestions sensibles i encarregar-los la redacció d'un document sense valor normatiu, però amb bones idees que el Summe Pontífex pot implementar o rebutjar. Ara Francesc ha obert la participació en aquestes reunions fins a horitzons mai abans vistos.

En declaracions a Europa Press, la teòloga espanyola Cristina Inogés, membre de la Comissió Metodològica d'aquest Sínode, ha declarat que els darrers canvis «són les primeres passes del que ha de ser l'Església de l'escolta i del discerniment» i els considera plenament coherents amb «el que és la pràctica sinodal». Segons el seu parer, l'aposta de Francesc suposa «un gran avenç impensable fa uns dies» i obre realment l'Església a les dones. «No pot ser que uns pocs decideixin per tots. No pot ser que

El Papa ha demanat que es valori especialment la presència de joves i que se'ls promogui per a llocs de responsabilitat

Secretaria del Sínode de Bisbes

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El goig de viure o viure amb goig

Curiosament, la primera alegria que tenen els pares d'una criatura quan surt del si matern i la mainadera l'agafa, és el plor. Han de passar uns dies o uns mesos perquè el seu somriure faci feliç als que l'envolten. Aquell somriure ens parla d'una incipient felicitat que li dona el viure, el sentir-se cobejat, protegit, estimat. És el primer signe de felicitat que un ésser humà manifesta quan es percep viu, estimat, protegit, en la plenitud que és capaç de percebre amb les seves incipients capacitats. El temps li ensenyarà dia rere dia el que el farà feliç en el seu creixement personal. Primer serà la realització de les necessitats més primàries quan estiguin satisfetes i, a poc a poc, l'exigència de sentir-se feliç anirà prenent diferents formes de ser percebuda, necessitada i coberta. Fa un temps que em preocupa molt assabentar-me del patiment, les angoixes i el sofriment que manifesten molts adolescents i joves a una edat en la qual el goig de viure hauria de ser una realitat comuna. I molt més en una societat en la qual moltes de les necessitats primàries estan cobertes o, precisament, en la que més ho estan. Sempre recordaré les sàvies paraules del meu pare quan ens deia que l'autèntica felicitat, el goig de viure, ha de venir de dins del cor i allà es cova. Si depèn de les circumstàncies o de l'exterior, pot desaparèixer amb qualsevol contratemps. Potser seria aquesta la primera lliçó de vida que hauríem d'aprendre per ser feliços: el goig de viure no depèn del que ens envolta, sinó del tarannà amb què ho afrontem. Si més no, amb un sa sentit de l'humor.

M. VICTÒRIA MOLINS, S.T.J.
Religiosa teresiana

alguns homes sempre decideixin per les dones. Hem de caminar cap al Sínode del poble de Déu i aquest és el primer pas.»

Dones també als òrgans decisius

Per si no fos prou, la participació de dones al Sínode no es limita al fet que les laïques puguin alçar la mà o fer servir una papereta. Francesc també ha remodelat els òrgans clau d'aquesta reunió perquè la meitat dels seus caps visibles siguin femenins.

Per exemple, el Sínode de Bisbes guardava un lloc especialment reservat per a deu clergues pertanyents a instituts de vida consagrada i escollits per les organitzacions de superiors generals. Ja no és així. Acaben de ser substituïts per cinc religioses escollides per la Unió Internacional de Superiores Generals i cinc religiosos més (cal no oblidar que continua havent-hi molts homes al Sínode) escollits per la institució homòloga masculina.

Tot i que les dones tenen un paper crucial en els darrers canvis de Francesc per al Sínode de Bisbes, no són les úniques a les quals el Papa vol donar més importància. També ha demanat que es valori especialment la presència de joves i que se'ls promogui per a llocs de responsabilitat si compten amb la virtut de la prudència, coneixements teòrics i pràctics i hagin participat amb intensitat en el procés sinodal.

Emilce Cuda, secretària de la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina

«Ens juguem la capacitat de mostrar al món que som cristians»

Agustí Codinach

Emilce Cuda va ser a Barcelona l'abril passat.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Emilce Cuda ens rep després d'una marató d'entrevistes, però la seva actitud i disponibilitat no es veuen disminuïdes després d'hores de conversa amb diferents periodistes. Aquesta teòloga argentina és secretària de la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina, membre de la Pontifícia Acadèmia de Ciències Socials i membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, i recentment ha estat a Barcelona, convidada per la Fundació Valors Humans. Directa, clara i enèrgica, conversem sobre Amèrica Llatina, la sinodalitat o l'evangelització, entre altres temes.

Com a dona, què representa ocupar càrrecs a la cúria vaticana?

Una gran responsabilitat, perquè que jo hi sigui és el resultat del treball de moltes generacions de dones. És una gran responsabilitat per totes les dones llatinoamericanes, perquè soc la primera llatinoamericana que arriba a un lloc així i he de deixar la porta oberta per a moltes d'altres. També és una responsabilitat perquè em nomena el papa Francesc i vull fer la meua tasca de la millor manera per deixar-lo ben representat. No és una feina; per a mi, és una missió.

«Els cristians som apòstols, els que anem endavant sense por»

Quins desafiaments suposa aquesta missió?

Suposa poder transmetre de la manera més fidel possible el magisteri del Pontífex actual, el papa Francesc. Per saber el que pensa un Papa i diu un Papa cal escoltar i llegir un Papa i parlar amb el Papa.

Ens trobem en una època molt intensa amb el camí sinodal, com s'està vivint a Amèrica Llatina aquest procés?

Amèrica Llatina té una particularitat i és que és una Església que està organitzada des dels anys seixanta. Aquí neix el CELAM, la Conferència Episcopal Latinoamericana, un consell que uneix totes les conferències locals i que ha treballat de manera sinodal, la qual cosa implica unir aquestes diferències, no aniquillar-les, i que apareguin reflectides en documents que han fet història, com el de Medellín o el d'Aparecida, el darrer. L'Església llatinoamericana abans del Sínode va tenir una conferència eclesial, que va ser una escolta al llarg de tot un continent; també es va organitzar en xarxes eclesials, que és més que un consell episcopal. Per a Amèrica Llatina, la sinodalitat no és una novetat i aquesta assemblea eclesial va ser, d'alguna manera, antecedent del Sínode.

Per què hi ha resistències a la sinodalitat a la qual ens convida Francesc?

El papa Francesc fa servir el terme *indietrisme*. Ve d'*indietro*, que significa anar cap enrere. Ell diu que l'*indietrisme* no serveix, és el contrari de ser cristians. Els cristians som apòstols, els que anem endavant sense por. La resistència al canvi no és només de l'Església; qualsevol de nosaltres, en la vida, quan arriba al que considera o creu una zona de confort, simplement perquè és allò conegut, no vol ser mobilitzat. El canvi sempre espanta, però crec que són més les persones que estan disposades a la novetat que al quietisme i per això la humanitat avança.

Francesc és molt clar quan diu que s'estima més una Església ferida, tancada, que surt...

La història de l'Església no sempre ha estat de la mateixa manera, no va ser la mateixa Església amb els primers cristians, que en el període medieval, o en la modernitat... però l'Església, com a cos místic, no canvia. El Papa va dir una cosa molt interessant a la Comissió Teo-

lògica Internacional. Va dir que a la catequesi no es canvia res, però en teologia sempre cal anar endavant i canviar. Això és molt interessant perquè, de vegades, som molt estrictes amb tot el que és teològic. La catequesi no es canvia, però la teologia ha de provocar un canvi, ha d'*aggiornar-se*, avançar. La catequesi no es canvia perquè hi ha el nostre credo i, en aquest sentit, l'Església com a cos místic no canvia, camina, que és una altra cosa.

No és que el Papa vingui amb idees, és a dir, amb alguna cosa que construeix ell des de la seva visió del món i ho aplica a l'Església. Aquest no és el mètode. El mètode teològic és veure, jutjar i actuar. Ell parteix d'un clam per justícia de la terra i dels pobles. Aquest no és un Papa que vulgui canviar les coses, aquest és un Papa que es fa càrrec del clam d'una realitat, que és molt diferent. I, per descomptat, una realitat que clama per justícia requereix canvis, perquè si no, no hi ha manera de fer justícia.

En aquest Sínode, què ens hi juguem com a Església?

Ens juguem la capacitat de mostrar al món que som cristians. El cristianisme és una unitat comuna, una comunitat. El que és comú entre nosaltres és la unitat. Hem de mostrar al món que això que professem som capaços de viure-ho i prendre posició en el món real. Si no som capaços de posar el conflicte sobre la taula, de tenir aquestes diferències i de poder continuar sent tots una Església única, sense divisió, malgrat les diferències i les males interpretacions, fracassarem com a Església de Crist. L'Església és la unitat i això és el que mostrarem al món. En un món que està en crisi civilitzadora, com diu el Papa, on els partits polítics són incapaços de constituir-se, hi ha una institució que, sense por, crida el seu poble a escoltar-se, a confrontar i a mostrar que, malgrat tot, pot continuar sent Església. Això és un exemple per al món secular d'avui.

Quan es parla d'Església, als mitjans de comunicació, majoritàriament no es mostra en positiu...

Hi ha un document del Vaticà II que es diu *Inter mirifica*, que s'ha passat per alt en la història i que parla de la importància de la comunicació. El concepte de comunicació és central per al dogma cristià, perquè això és

«Una realitat que clama per justícia requereix canvis, perquè si no, no hi ha manera de fer justícia»

Pexels - Velroy Fernandes

Els joves es tatuen símbols religiosos i cal estar atents a aquest llenguatge, afirma Cuda.

el que és constitutiu de la Trinitat, les comunicacions intratrinitàries. I aquest document diu una cosa que potser en aquell moment era incomprendible, però que avui es fa totalment evident, que és la manipulació de la comunicació. Hi ha moltes coses de l'Església catòlica que podrien ser notícia i que podrien convertir en estrella el periodista que tingui la capacitat de reflectir-ho. Tot depèn que els comunicadors catòlics sentin el seu treball com una missió. Si ho sentim com una missió, aquí hi ha la nostra capacitat creativa de poder fer que l'Església sigui notícia. Jo crec que avui ho estan fent. L'Església ocupa portades per un Papa que denuncia la crisi socioambiental i és una bona tasca de comunicació.

Hi ha moltes coses que, creativament, podríem posar com a notícia. Perquè no és veritat que l'Església només comet actes d'abús. Jo puc parlar de tot un continent, Llatinoamèrica, que presenta el treball de milers de catòlics de base que ningú no coneix, que estan frenant pràctiques extractivistes, que estan organitzant olles de menjar, que es-

tan treballant en les addiccions amb adolescents... tot això no és notícia, i això és una tasca que cal fer: com mostrar la Bona Nova, perquè la Bona Nova no pot ser només el que digui el capellà a l'homilia. La Bona Nova és la tasca de tots els que som catòlics.

Hem deixat de creure, els mateixos catòlics, en la Bona Notícia?

No deixem de creure-hi. Jo penso que hem perdut la creativitat. El papa Francesc parla permanentment de la creativitat i la paraula creativitat es passa per alt, però l'única activitat que coneixem de Déu és la creació. I si volem imitar Déu que va crear, hem de crear. I la creativitat és la manera de dir «dignitat humana», és el que ens distingeix. Què és avui explicar la Bona Nova? Quina és la creativitat per conèixer l'Evangelí, situar-lo avui i poder fer-ne una traducció cultural? Com li venem a un adolescent d'avui l'Evangelí? Amb quines paraules? La creativitat de portar la Bona Nova depèn de tots nosaltres, això ens fa humans.

Per on passa aquesta creativitat per comunicar-nos amb els joves?

Hem de preguntar-nos com llegir la creativitat. Per exemple, nosaltres ens pengem una creu, oi? Saps què fan els nois? Se la tatuen al cos! Els jugadors de futbol tenen tatuada la Mare de Déu de Guadalupe al braç. Es tatuen a la carn els símbols religiosos. Algú ho està llegint, això? Els grafitis a les perifèries són els missatges de l'Evangelí, com un crit desesperat de la seva situació, com una recerca d'esperança. El rap que produeix la joventut està plegat de símbols religiosos. Però com és que no ho veiem? La joventut avui té un altre llenguatge estètic per comunicar-se. Si tenim la capacitat de llegir aquest llenguatge estètic, veurem la quantitat de presència religiosa que el que ens està dient és que allà hi ha molta fe, hi ha molta esperança. Aquest món, aquest subsol del planeta al qual se li ha robat tot, tira endavant perquè té esperança i perquè realment creu que Déu pot canviar les coses, si no aquesta gent no continuaria vivint.

«La Bona Nova és el treball de tots els que som catòlics»

«Els grafitis a les perifèries són els missatges de l'Evangelí, com un crit desesperat de la seva situació»

Vaticà

S'hi estrenen dos cardenals espanyols, l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i Fernando Vérgez

El Consell de Cardenals analitza el treball de l'Església a favor de la pau

El Papa va presidir la primera reunió del renovat Consell de Cardenals.

REDACCIÓ
Ciutat del Vaticà

Del dilluns 24 d'abril al dimarts 25 es va reunir per primer cop el nou Consell de Cardenals presidit pel papa Francesc a la Casa Santa Marta del Vaticà.

Les situacions de guerra i conflicte que viuen molts llocs del món i la necessitat d'un treball unit de tota l'Església a favor de la pau van ser els dos temes principals que van centrar les reunions d'abril d'aquest Consell. També es van tractar aspectes com la situació sociopolítica i eclesial a les diferents regions a les quals pertanyen els cardenals, la preparació de l'assemblea sinodal d'octubre i l'aplicació de la constitució apostòlica *Praedicate evangelium*. Especialment es va subratllar l'esforç per traduir, en els diferents nivells, el treball de reforma dut a terme a la Cúria romana.

La Santa Seu anunciava el 7 de març que Francesc havia aprovat els relleus en aquest grup de col·laboradors que l'assessoren en els temes relacionats amb el govern de l'Església i la reforma de la Cúria Romana, un cop havia expirat el mandat dels anteriors membres.

En aquest nou consell de 9 purpurats, a més de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, han entrat el també espanyol Fernando Vérgez, president de la Governació de l'Estat del Vaticà; l'arquebisbe de Boston, Sean Patrick O'Malley, i l'arquebisbe del Quebec, Gérard Lacroix, entre d'altres.

El secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, Francisco César García Magán, destacava que la presència en aquest C9 del cardenal Omella representa un «signe d'estima especial del Sant Pare a la persona» del també president de l'episcopat espanyol.

 Menorca

Gerard Villalonga inicia ministeri com a bisbe de Menorca

«Demano a Déu el regal de noves vocacions sacerdotals»

Foto de família dels bisbes assistents a la celebració.

REDACCIÓ

«Estimo Catalunya però jo vull, si és possible, que em deixin aquí»

Gerard Villalonga va rebre l'ordenació episcopal i va prendre possessió de la seu de Menorca el 22 d'abril en una celebració presidida pel nunci apostòlic Bernardito Auza. Els concelebrants principals van ser l'arquebisbe de València, Enrique Benavent, i el bisbe de Solsona, Francesc Conesa, que va ser pastor de l'Església de Menorca entre els anys 2017 i 2022.

La celebració va comptar amb l'assistència de nombrosos fidels de Menorca; 20 cardenals, arquebisbes i bisbes; 60 preveres, i unes 40 autoritats. Gerard Villalonga és el segon menorquí que ocupa la seu de Menorca després d'Antoni Vila Camps, que va ser bisbe de la diòcesi del 1798 al 1802.

En vigílies de la celebració, en una entrevista concedida al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, va explicar que se sentia molt emocionat, «més que per mi mateix, per la reacció del poble de Menorca. La gent m'atu-

ra pel carrer i em diu que estan molt contents».

Nascut a Maó el 29 d'abril del 1958 i ordenat prevere als 29 anys pel bisbe Antoni Deig, Villalonga reconeixia que havia rebut molts regals, però que n'hi ha un de molt especial que demana al bon Déu: «Demano a Déu almenys dos seminaristes per a l'inici del proper curs, perquè la mitjana d'edat del clergat és molt elevada, de 65 anys, i necessitem saba nova.» Segons Villalonga, l'Església diocesana de Menorca és molt viva, i «d'aquestes comunitats vives poden sortir joves generosos».

El nou bisbe de Menorca va ser administrador diocesà en les diferents etapes de seu vacant. Ho va ser el 2015, quan Salvador Giménez va ser nomenat bisbe de Lleida, fins al 2017, amb el nomenament de Francesc Conesa. I ho era novament des del 2022, quan Conesa va ser nomenat bisbe de Solsona.

«Dels sis darrers bisbes que ha tingut Menorca, 3 han anat destinats a Lleida i 3 a Solsona», remarcava als micròfons de Ràdio Estel. «Penso que a mi m'han fet bisbe perquè em retiri aquí. Estimo Catalunya però jo vull, si és possible, que em deixin aquí.»

El lema episcopal s'inspira en la carta de sant Pau als Efesis: *Veritatem facientes in caritate* («Proclamar la veritat amb amor»). El mateix lema que tenia el barceloní Antoni Briva Mirabent, bisbe d'Astorga, a qui Villalonga va conèixer en temps de servei militar. «Vaig fer els cinc anys de formació eclesiàstica a Astorga perquè aleshores no hi havia cap seminarista a Menorca», expressava.

En la seva primera allocució com a bisbe, va ressaltar que tots junts —bisbes, preveres, la vida consagrada i els laics— som corresponsables de la missió de l'Església. També va tenir un record molt especial per la seva mare: «Em diria: "Gerard, recorda't dels pobres i no t'oblidis dels malalts".»

El nou bisbe va voler que la celebració tingués tres dimensions: evangelitzadora, cultural i social.

Barcelona

Juan Carlos Unzué: «La vida sempre val la pena, malgrat les dificultats» Sobre l'esport i la vida

El testimoni de Juan Carlos Unzué ha estat una gran lliçó de vida per als joves de l'Atlètic Missatgers de la Pau.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Des que el juny del 2020 va fer públic que patia ELA, l'exportador i exentrenador del Barça dedica tots els esforços a donar visibilitat a una malaltia encara molt desconeguda

Pocs llocs podia haver-hi més idonis per escoltar parlar d'esport i de vida Juan Carlos Unzué que l'Hospital de Campaña de Santa Anna, una gran escola de vida. Bé ho sap l'equip de futbol sala Atlètic Missatgers de la Pau, format per joves procedents del Marroc que en bona part viuen al carrer i que han trobat en l'esport una manera de canalitzar les ganes de tirar endavant i en Santa Anna l'acompanyament per fer-ho possible.

Les paraules d'Unzué, aquí van regalar una samarreta i van prometre que dedicarien la victòria del darrer partit de lliga, van ser exemple d'acceptació i de superació per a ells i per a la resta d'assistents a la conversa que va transcórrer a Santa Anna el 26 d'abril, conduïda pel rector, Mn. Peio Sánchez.

Des que el juny del 2020 va fer públic que patia ELA (Esclerosi Lateral Amiotròfica), l'exportador i exentrenador del Barça, de 56 anys, dedica tots els esforços a donar visibilitat a una malaltia encara molt desconeguda i aconseguir recursos econòmics per a la recerca i per ajudar els malalts amb més dificultats. Els malalts d'ELA a Espanya no tenen ajudes públiques

i el 96% no poden afrontar el cost de la malaltia. Precisament per això, exigeixen que es desbloquegi la proposta de llei presentada al Congrés dels Diputats que els ha de permetre una vida digna.

En la conversa també van participar Gerardo Herrero, director de cinema (la seva darrera pel·lícula es titula precisament *Alguien que cuide de mí*), i Mn. Carlos Ballbé, "Litus", exjugador olímpic d'hoquei herba i responsable de la Pastoral de l'Esport en l'àmbit de la Conferència Episcopal Espanyola.

«La vida sempre val la pena, malgrat les dificultats», va manifestar Unzué, protagonista del documental que es va presentar en el marc del Barcelona Film Festival: *Unzué. L'últim equip del Juancar*, produït per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i A Contracorriente Films.

I malgrat que tothom està capacitat per afrontar els entrebancs que trobem allarg de la vida, no hi ha dubte que l'esport és un bon aprenentatge: «Aprenem ben aviat què són les derrotes, les decepcions i les frustracions; també que no hi ha temps a lamentar-nos, perquè ens hem de preparar per al següent partit.»

VIC

Ja estan obertes les inscripcions per al pelegrinatge a Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del bisbat de Vic prepara ja un nou pelegrinatge a Lourdes de França, previst per als dies 17-21 de juny. Des d'aquí fan una crida a persones que vulguin fer un voluntariat acompanyant, compartint, ajudant i servint totes les persones que ho necessitin. Una crida sobretot a gent jove, i també a personal sanitari. Podeu trobar tota la informació a les oficines que l'Hospitalitat té al Seminari de Vic, o a la web: hospitalitat-vicsolsona.org

LLEIDA

Acord amb l'arquebisbat colombià de Cali

L'arquebisbe de la diòcesi de Cali, Luis Fernando Rodríguez, ha visitat Lleida, on s'ha trobat amb els sacerdots procedents del seu arquebisbat i que exerceixen en parròquies lleidatanes, arran d'un conveni per mirar de pal·liar la falta de sacerdots. La visita s'ha fet aprofitant que entre el 17 i el 21 d'abril havia fet la visita *ad limina* al papa Francesc, juntament amb 34 prelats colombians més.

GIRONA

Els llibres més venuts per Sant Jordi a la llibreria diocesana

La trilogia *Jesús de Natzaret* (Claret), de Benet XVI, encapçala el rànquing de llibres més venuts per Sant Jordi a la llibreria diocesana Casa Carles. En segon lloc, se situa *Cant espiritual* (Viena), del físic i poeta David Jou. I, en tercer lloc, *365 dies amb Maria* (Claret), del periodista Àngel Rodríguez Vilagrán.

SOLSONA

Jornada de formació en temes pràctics per a preveres

El dia 24 d'abril va tenir lloc una jornada de formació en la qual es va presentar el *Protocol de prevenció i actuació davant d'abusos a menors* i el *Protocol davant as-*

setjaments, agressions i conflictes. També es va parlar de temes relacionats amb la gestió de nul·litats matrimonials i expedients. La jornada va acabar parlant de temes econòmics com els impostos, el *compliance* i la transparència.

TORTOSA

Romeria de Vilalba dels Arcs i la Fatarella

Un any més els pobles de Vilalba dels Arcs i la Fatarella van celebrar les seves respectives romeries a Santa Maria Magdalena de Berrús i Sant Francesc. Va ser un dia ple de tradicions i pregàries per la pluja tan necessària als nostres camps. A la Fatarella ens van acompanyar el bisbe Javier Vilanova i mossèn Ramon Font, fills del poble.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Ordenacions diaconals

La diòcesi dona la benvinguda com a diaques permanents a Toni Oia Gómez (Sant Boi) i Manuel Arnedo Bravo (Cervelló). Rebran l'ordenació de mans del bisbe Agustí el proper diumenge 14 de maig a les 18 h a la catedral de Sant Llorenç.

TARRAGONA

Els joves participen en l'adoració eucarística «Exalta»

Una setantena de joves de les parròquies de la nostra arxidiòcesi van participar, el divendres dia 21 d'abril, en l'adoració eucarística «Exalta» que Església Jove Tarragona va organitzar a la capella major del Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona. Aquesta estona de pregària davant el Santíssim Sagrament va estar acompanyada pels cants dels grups Canta la Teva Fe i Reina de la Pau Músics.

URGELL

Any Canòlich: conferència de Mn. Sàrries

Mn. Ramon Sàrries, arxipreste de les Valls, va presentar la conferència *El Sí de Maria, el Sí dels Creients* a l'església parroquial de Sant Julià de Lòria el diumenge 23 d'abril, emmarcada dins dels actes de l'Any Canòlich per commemorar els 800 anys de la troballa de la Mare de Déu.

TERRASSA

Trobada de directors espirituals de seminaris

Entre els dies 24 i 26 d'abril Mons. Salvador Cristau ha participat a les jornades de formació per a directors espirituals de seminaris que organitza la Comissió Episcopal de Clergat i Seminaris a Madrid. En aquesta ocasió ha pronunciat dues conferències formatives als directors espirituals.

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'e-Cristians

La Verge del Rocío, TV3 i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Si el patiment dels catòlics és admissible per a la televisió pública i les institucions d'aquest país, atenció, perquè hem entrat en zona de perill

Vivim en una mala època per al respecte institucional i l'estat de dret. Tenim un exemple proper d'aquest desordre moral en l'acord del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), referit al programa de TV3 *Està passant*, dedicat a la Verge del Rocío. La intervenció del CAC és conseqüència de 115 queixes a títol individual i tres de col·lectives, d'e-Cristians, la Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya (FECAC) i el partit polític Valents. La decisió adoptada és que «el Consell considera que en el cas analitzat no s'aprecia cap vulneració de la normativa audiovisual».

Ho fa, malgrat reconèixer que les imatges «puguin resultar desafortunades, i fins i tot feridores, especialment pel que fa a les persones que professen la fe catòlica». I aquí cal fer evident una greu vulneració ètica per part del CAC:

És admissible ferir els catòlics per provocar, se suposa, una determinada comicitat? Quina és l'alternativa? Resulta molt evident. No infligir el dany. En què perjudica aquesta solució a la llibertat d'expressió? En res, perquè hi ha innumerables relats còmics alternatius basats en referents religiosos que no haurien provocat l'ofensa greu. És una qüestió creativa, no de llibertat.

El que succeeix és que per als autors, TV3 i ara també el CAC, la «gràcia» rau precisament en el maltractament; és a dir, en el dany.

El CAC assumeix amb el seu acord que és prioritari infligir sofriment... als catòlics. Aquesta mateixa frase aplicada a qualsevol altre grup resultaria inadmissible. Si el patiment dels catòlics és admissible per a la televisió pública i les institucions d'aquest país, atenció, perquè hem entrat en zona de perill. I si no, copseu la diferència: el gener passat, i en un altre programa d'humor, van gastar una broma de mal gust al partit socialista, i TV3 va respondre ràpidament acomiadant l'humorista i esborrant el programa.

Però és que a més hi ha una raó jurídica determinant. Des del 2002, i també per la insistència d'e-Cristians, es van establir els *Criteris del Consell de l'Audiovisual de Catalunya en matèria de tractament del fet religiós en els programes audiovisuals d'entreteniment*, vulnerats clamorosament en set dels seus punts pel programa *Està passant* de Toni Soler sobre la Verge. Però vet aquí que el Consell del CAC els ignora en considerar la normativa vigent a aplicar. No són capaços ni de respectar les seves pròpies normes.

Quan l'escola esdevé un espai de servei per amor

Mestres i professors estem sempre disposats a atendre el que se'ns demana per preparar la societat del futur de la millor manera possible

MARCEL PALLEJÀ

Mestre de Dominiques Tarragona

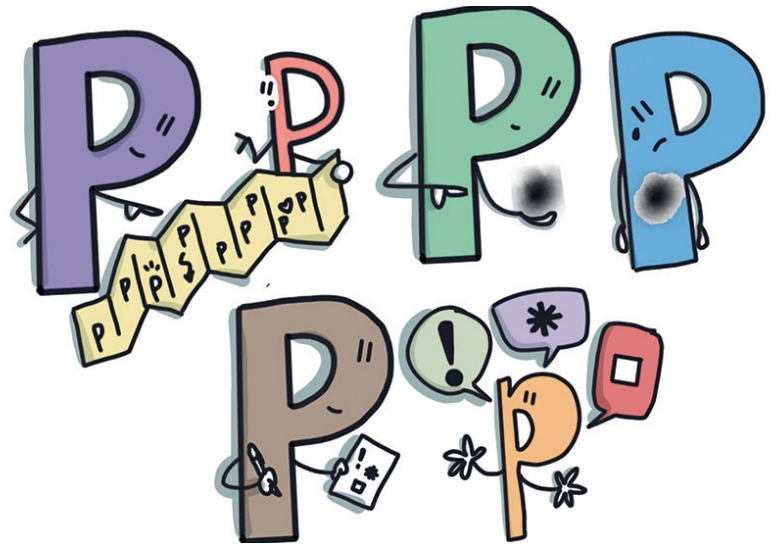
No sé si estareu d'acord amb mi, però els que ens dediquem a ser mestres ens sentim, sovint, atrapats en tasques que els governs fan entrar a les aules enmig de la frenètica activitat curricular i extraescolar, sabedors com són de la seva efectivitat real si ens les encomanen: recordem l'època dels glopeigs de fluor per a la salut dental, i avui la vacunació obligatòria, l'educació vial, l'educació financera i altres projectes que portant-los a les escoles garanteixen l'èxit necessari per tal que la societat avanci cap a un benestar generalitzat sense distincions d'estudis, economia, cultura o religió de les famílies, elements que desvirtuarien l'objectiu d'universalitat. Fins aquí molt bé, ja que mestres i professors estem sempre disposats a atendre el que se'ns demana per preparar la societat del futur de la millor manera possible.

Ara bé, coincidint amb la Pasqua, regal d'amor en majúscula, em venen al cap projectes que, més enllà de garantir una bona salut i seguretat personal d'infants i joves per enfrontar-se a la vida, aporten un dels valors imprescindibles perquè ho facin de la millor manera possible: l'amor. Un d'aquests projectes és l'aprenentatge-servei, proposta educativa amb què l'alumnat aprèn fent un servei a la comunitat. Fa anys que el Departament d'Educació emmarcà aquest projecte en el currículum de secundària obligatòria, però si l'escola el converteix en un dels seus eixos transversals esdevé la gran oportunitat d'educar la mirada atenta

d'infants i joves al món que ens envolta, empatitzant amb les necessitats de persones i situacions que requereixen d'una intervenció voluntària per millorar les seves oportunitats. És llavors quan, passejant per aules i passadissos de l'escola, et trobes amb alumnes d'edats diferents que, barrejats, llegeixen junts ajudant-se a millorar dicció i comprensió; alumnes grans jugant a escacs amb els petits, compartint activitats de lògica, assajant obres de teatre o fent panellots, i els grans ho fan, molt sovint, aparcant el seu propi temps d'esbarjo. Amb tot, es respira un clima d'alegria serena perquè, lluny de ser moments caòtics de xivarri, els infants i joves es parlen amb dolcesa, amb els ulls encesos d'admiració i complicitat mútua que fa que es redueixin al mínim les incidències de convivència en el dia a dia. I encara més impagable és veure els alumnes de Secundària sortint de l'escola per anar a la residència d'avis del barri, als quals, amb tendresa, acompanyen per compartir jocs, converses, manualitats i tallers de memòria. Una riquesa d'intercanvi generacional que deixa en els adolescents una empremta difícil d'esborrar en forma de felicitat, paciència, compassió, saber escoltar, descentrar prioritats i estimar sense condicions, prenent consciència que tot allò que viuen avui a l'escola està transcendint en un veritable aprenentatge que millorarà la seva vida i la dels altres. En definitiva, els queda l'empremta d'aprendre a viure la Pasqua de Resurrecció tots els dies de l'any.

La Salut Mental inclou afavorir el desplegament espiritual

Els humans som éssers espirituals, és a dir, en el regne dels vivents, som racionals i lliures

JOAN D'ÀVILA JUANOLA
 Director del grau en Psicologia
 de la Universitat Abat Oliba CEU

Els humans som éssers espirituals, és a dir, en el regne dels vivents, som racionals i lliures. Tant escriure aquestes ratlles, com llegir-les, n'és una evidència. Aquesta és una temàtica estrella en l'antropologia filosòfica clàssica i que la psicologia ha d'encaixar en l'explicació que doni sobre l'activitat psíquica humana. Depenent de com es resolgui aquesta qüestió, se'n seguirà una perspectiva psicoterapèutica o una altra.

Una psicoteràpia on no hi tingui cabuda la llibertat humana, no podrà anar gaire més lluny de poder ajudar a prendre consciència que les coses no es poden canviar i que, per tant, no hi ha res a fer. No es tracta d'una llibertat per escollir blanc o negre, sinó per prendre les decisions i emprendre les accions. Serà una pretensió il·lusòria i hipòcrita i, evidentment, falsa.

Una psicoteràpia on la llibertat sigui completament indeterminada, inevita-

blement promourà un moviment erràtic, ja que no hi haurà cap referent per decidir si anar cap aquí o cap allà. Canviar per canviar, ni millor ni pitjor, sinó diferent. La motivació pel canvi, en tot cas, rauria en un mateix, però no des d'un raonament sinó des del sentiment. Curiosament, sembla que ambdues postures acaben gravitant a l'entorn de l'animalitat humana, prenent-la com a referent del seu comportament i horitzó del desplegament vital.

El diàleg entre la psicologia científica i l'antropologia filosòfica és necessari, tant des d'una perspectiva d'investigació psicològica com psicoterapèutica, per donar una resposta satisfactòria a les aspiracions més pròpiament humanes. L'aspiració de la psicologia com a ciència de la salut no es pot aturar a minimitzar els símptomes dels trastorns psíquics sinó a afavorir el seu desplegament màxim com a criatura espiritual.

La joia que brolla de la trobada amb Crist

El compromís dels laics en la missió evangelitzadora es fa ben palès a les parròquies de Premià de Mar

L'església de Sant Cristòfol es remunta a l'any 1798.

Agustí Codinach

MAC

«Cal estar oberts i deixar-nos endur per l'Esperit Sant. Som dues parròquies que hem d'aprendre a caminar juntes, tot respectant la idiosincràsia de cadascuna. Alhora, pensem que hem de promoure iniciatives evangelitzadores per tal de fer arribar el missatge de Jesús als allunyats de la fe», explica Mn. Lluís Petit, rector de les dues parròquies de Premià de Mar: Sant Cristòfol i Santa Maria.

L'església de Sant Cristòfol es remunta a l'any 1798, quan el gremi de mariners va posar-ne la primera pedra. La portalada barroca, amb motius marins i costumistes, és un dels seus elements més rellevants. El juliol del 1841 va ser erigida parròquia pròpia i va deixar de pertànyer a la de Sant Pere de Premià de Dalt. El 10 de juliol del 1860, festivitat del sant patró, un cop acabada definitivament l'edificació del temple, va dur-se'n a terme la benedicció i inauguració a càrrec del bisbe de Barcelona, Antoni Palau.

Per la seva banda, a començaments de la dècada dels seixanta del segle XX, un matrimoni va fer donació d'uns terrenys per construir una nova església, sota l'advocació de Maria Auxiliadora, en un barri amb veïnatge provinent majoritàriament del sud de la península, sobretot de Múrcia i Andalusia. L'arquitecte Germán Vidal Rebull va ser l'artífex del nou temple. El cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona, va beneir i inaugurar l'any 1982 l'església parroquial de Santa Maria.

Comunitats actives

«Són dues comunitats cristianes molt actives. Tant a Sant Cristòfol com a Santa Maria tenim quatre misses setmanals. Hi ha força gent a la missa diària i a la missa dels diumenges, uns setanta nens i nenes fan actualment catequesi de primera comunió, més d'un centenar d'infants i adolescents

Mn. Lluís Petit és el rector de les dues parròquies de Premià de Mar.

participen a les diverses activitats de l'Esplai Parroquial de Premià de Mar, una trentena de monitors s'encarrega d'educar-los en valors i fer d'aquest un món millor... Les portes de les nostres esglésies estan obertes durant tot el dia», informa mossèn Lluís.

Les indústries pesquera i tèxtil, a més de la pagesia, han conferit un tarannà ben característic a la vila de Premià de Mar. «El poble té una important densitat de població, però, físicament, no és gran. Camina que caminaràs, arribes de seguida als municipis veïns de Vilassar de Mar, Premià de Dalt o el Masnou», assenyala.

El rector posa en relleu que «en aquest temps de sinodalitat que estem vivint, els laics estan molt implicats en la vida parroquial; certament, en són una peça clau». Aquesta dinàmica de treball en comú no és cap novetat per a mossèn Lluís. Durant onze anys, del 2006 al 2017, va estar de missioner a la selva amazònica del Perú. «Allà t'hi acostumes —constata— que tot no pots portar-ho sol. La feina en equip és imprescindible. Si en el teu àmbit pastoral tens vuitanta comunitats i hi has de viatjar contínuament, a cadascuna n'has de tenir un catequista

que pugui responsabilitzar-se d'aquella comunitat. Anar a les missions és una gran escola.»

Mn. Lluís Petit va prendre possessió com a rector de Sant Cristòfol i Santa Maria el setembre del 2021. «Tot i que hi porto poc de temps, el balanç que en faig és molt positiu. Malgrat l'ambient de secularització que vivim a l'Església, són dues parròquies que tenen una intensa vida de fe», comenta. Com a mitjà d'informació i formació, els feligresos disposen d'un full parroquial, *Logos*, que compta amb vint-i-sis anys de vida, on hi poden trobar cròniques, meditacions, poesies, agenda, etc.

Activitats socials

Dins de les activitats de caire social, cal esmentar el projecte DISA (Distribució Solidària d'Aliments), que té com a objectiu proporcionar aliments a les persones més vulnerables i necessitades. «Hi ha implicades diverses entitats: Càritas Premià, Banc dels Aliments, Creu Roja i els ajuntaments de Premià de Mar i Premià de Dalt. Cada quinze dies, atensem unes vuit-centes famílies», afirma mossèn Lluís.

Els Horts Socials és una iniciativa

parroquial que combina la vessant lúdica, formativa i productiva. Compta amb beques d'ajuda. Són hectàrees de terra conreades per persones aturades; a més de millorar la seva autoestima, poden emportar-se a casa una part dels productes que obtenen i una altra s'entrega a DISA.

Gràcies a la tasca solidària d'un nombrós grup de voluntaris, Càritas Premià ofereix acollida, assessorament i acompanyament a persones que es troben en situació d'exclusió social als locals parroquials de Sant Cristòfol (carrer de la Rectoria, 15). També ajuda persones sense sostre amb un servei de dutxa, bugaderia i podologia i amb aliments. A la parròquia de Santa Maria hi ha uns contenidors de Càritas per poder deixar roba.

Pel que fa a la Pastoral de la Salut, un grup de voluntaris visita i fa companyia a persones que viuen a residències de gent gran i a malalts que són als hospitals. Mossèn Lluís confirma que «els porten la comunió cada setmana. Un mossèn ja jubilat que viu al poble oficia missa, de dilluns a dissabtes, al Casal Benèfic Premianenc».

Testimonis de Crist

A més de les catequesis de Primera Comunió i Confirmació, enguany s'ha

posat en marxa Life Teen, un mètode de formació pastoral que té com a propòsit cridar els adolescents de 15 a 18 anys a ser testimonis de Crist a la seva vida diària. La sessió, que té lloc cada quinze dies, els divendres a les nou del vespre, és molt dinàmica i s'estructura en quatre parts: acollida, refrigeri, pregària i temàtica. «Si parlem del Sant Sopar, el que es menja hi ha de fer referència, així com la decoració de la sala, la pregària...», relata mossèn Lluís. I afegeix: «A la Pastoral Juvenil ens ajuda moltíssim una germana de les Caputxines del Diví Pastor.»

El setembre d'aquest any, l'Esplai Parroquial de Premià de Mar fa cinquanta anys de vida. Tots els dissabtes a la tarda, infants i adolescents reben, per part dels monitors, una educació complementària a la de la família i l'escola, basada en valors humans i evangèlics. Membre del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans, l'esplai organitza colònies d'estiu, rutes, excursions (com ara la pujada a l'ermita de Sant Mateu) i aquest agost un grup de joves anirà a Lisboa per participar a la Jornada Mundial de la Joventut.

Diversos són els grups dedicats a la formació d'adults a les parròquies premianenques: Estrella del Mar (de Renovació Carismàtica; pregària de lloança al Senyor i formació bíblica, teològica i espiritual), Catequesi d'Adults (formació bíblica i teològica a partir d'un tema concret), Història i Bíblia, Formació Bíblica i Teològica, Vida Creixent (adreçat a persones de la tercera edat), Reina de la Pau (pregària davant del Santíssim Sagrament i amb missatges de Medjugorje), Mare de Déu de la Cisa (formació bíblica i d'espiritualitat), dos grups de Diàleg i Pregària (les reunions es fan, rotativament, a les cases particulars dels feligresos; temes dels caputxins d'estil franciscà) i tres grups de Cercadors (Bíblia, espiritualitat i revisió de vida).

Cada dia, a la parròquia de Sant Cristòfol hi ha res del Rosari, a les 19.00, i després, pregària de Vespres; a la parròquia de Santa Maria el res del Rosari es fa a les 18.00. Els dijous té lloc l'adoració al Santíssim Sagrament a totes dues esglésies.

L'any 1982 va ser beneït el temple de Santa Maria.

La festivitat de Sant Cristòfol se celebra el 10 de juliol.

Parròquia de Sant Cristòfol

Plaça de l'Ajuntament, 2
Premià de Mar

<https://santcristofolpremia.cat/>

Parròquia de Santa Maria

Camí del Mig, 82
Premià de Mar

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Exposar-se a fer el ridícul

Benvolgudes i benvolguts, la història ens conta que, a l'inici de la Revolució de l'any 1868, que suposà el destronament i l'exili de la reina Isabel II, les anomenades Junes provincials implementaren un to d'innecessària persecució religiosa a una revolta que no havia sorgit com a oposició a l'Església, sinó com a desig d'unes majors llibertats democràtiques. Aquestes Junes rivalitzaren en decrets i excessos anticlericals: dissolució i expulsió de religiosos i eclesiàstics, ocupació d'esglésies, saqueig de convents, etc. Enmig de tots aquests afers lamentables, es conta que l'alcalde d'un poble de Catalunya, no tenint cap institució religiosa per dissoldre, va escriure al Governador de la Província en els següents termes: «*Pongo en conocimiento de V.E. que he disuelto al Cura Párroco.*» No es parla, però, de com s'ho va fer!

L'anècdota té la seva gràcia, però té també el seu caire llastimós. Aquell alcalde no podia enorgullir-se d'excessiva cultura. Semblantment, l'absència d'una cultura judeocristiana porta al desconeixement del que ha impregnat la nostra cultura occidental i de les mateixes creences religioses de molts dels nostres conciutadans. L'anècdota té la seva gràcia, però té també un caire ben llastimós. Aleshores, com hem viscut fa unes setmanes, ens podem trobar amb situacions en les quals, volent fer-se l'espavilat, un acaba fent el ridícul o mancant al respecte als sentiments religiosos més íntims dels altres, cosa que acaba essent el mateix. I pel camí que anem, qui assegura que el cas no es pugui repetir?

D'on ve que fem festa el diumenge i no el dimarts? Per què la Pasqua és una festa secular? Què signifiquen les creus que en molts llocs trobem a les entrades dels pobles? Per què serveixen aquests edificis grans, ben

sovint monuments d'art, que donen una fesomia pròpia a cada poble? Per què diem que som a l'any 2023 i no al 1800? Què hi pinten tantes ermites i santuaris en els llocs més emblemàtics de les nostres contrades? I podríem allargar la llista amb preguntes tan casolanes com les anteriors.

La història dels nostres pobles no pot silenciar-se. Tothom és hereu d'un passat que no ha escollit i que, això no obstant, el conforma. Per honradesa a les noves generacions, cal procurar-los un mínim de cultura judeocristiana, si més no per entendre el nostre país. Es calcula que, entre l'escola pública i la concertada, poc més del 25% dels alumnes de Catalunya acudeixen a la classe de religió. Ara que tenim l'oportunitat a Catalunya d'implementar una «atenció educativa» a l'alumnat que no opta per la classe de religió confessional, preguem a les autoritats educatives que, almenys, aquesta atenció educativa inclogui uns mínims de cultura judeocristiana, donat que —ho vulguem o no— la mateixa Bíblia esdevé un veritable atlas iconogràfic de la nostra cultura occidental.

Quan era petit i anava a l'escola pública del meu poble, eren els anys en què se silenciaven uns fets de la història que han contribuït a ser el que som. Al seu moment, els de la meva generació ens en vam queixar. Quan als nostres carrers aparegueren plaques amb noms com Rafael Casanova, Francesc Macià, Carrasco i Formiguera o 11 de setembre, haguérem d'aprendre qui eren aquests senyors o què va passar aquell dia. Lamentable, perquè són persones i fets clau de la nostra història. Semblantment, una cultura religiosa bàsica, completa i objectiva no ha de fer por a ningú. No diem que la persona humana pot ser més lliure com més coneixements té?

Ben vostre.

ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

Sempre i en tot lloc, Maria

Acabem d'encetar el mes de maig, el qual, per a la pietat cristiana, és un temps especialment marià. La devoció a la Mare de Déu sempre ha acompanyat el poble fidel. De fet, quan la devoció tendra i amorosa a Maria perd la seva vivacitat, tot indica que la fe cristiana s'està afeblint entre el poble. Tot i això, l'estima a la Verge Maria continua essent per a molts un lligam al misteri de Déu que resta, malgrat els dubtes i les incerteses, com una brasa sota la cendra.

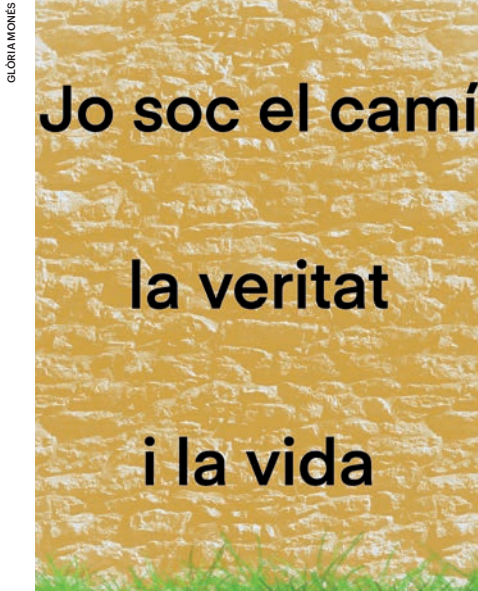
En moltes poblacions, en totes les comarques Maria és present en els seus santuaris, capelles, ermites, esglésies, prenent noms diferents, però sempre essent la mateixa: Maria de Natzaret, la Mare de Jesús, el Fill de Déu. En totes i cadascuna d'aquestes advocacions hi ha la presència de la benaurada Verge Maria que vetlla per la humanitat, com a mare atenta a les necessitats dels seus fills. Són tantes les advocacions marianes, entre nosaltres i per tota la geografia de la cristiandat, com és múltiple la diversitat de llocs, de cultures, de costums, de llengües, de moments de la història. Totes les advocacions són dignes de respecte i fins i tot d'admiració. Per això, ens dol molt que es faci mofa i escarni, fent un mal ús de la llibertat d'expressió, d'una advocació mariana,

amb tot el que aquesta representa d'estimació i veneració.

A la nostra diòcesi hi ha moltíssimes expressions de devoció mariana. Solament esmentaré aquelles que en els pròxims mesos tenen celebracions commemoratives: la Mare de Déu de la Gleba, en el centenari de la coronació canònica de la imatge; la Mare de Déu de Joncadella, en el setanta-cinquè aniversari de la seva entronització; la Mare de Déu de Rocaprevera, en el centenari de l'edificació del santuari; sense oblidar que també s'acompleixen els vuit-cents anys de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, essent ella patrona del nostre bisbat. Totes aquestes advocacions tenen l'estima de moltíssimes persones i amb goig es faran mostres de veneració envers santa Maria. De fet, serà molta la densitat de devoció mariana en aquests llocs. No hem de deixar, doncs, que es perdin, amb el que significa d'oportunitat de gràcia i de vida cristiana, aquestes commemoracions. La religiositat popular, ben acompanyada de litúrgia autèntica i viva, de catequesi mariana adequada, d'atenció a les persones en les seves necessitats, és una oportunitat evangelitzadora que no es pot menysprear mai. La força maternal de Maria, present sempre i en tot lloc, és capaç d'arribar al cor de moltes persones.

COMENTARI DE LA PARAULA

La serenor de Déu

La serenor és un dels fruits preclars de la Pasqua: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi.» Crist, ressuscitant, ha vençut el pecat, el dolor i la mort, i, per això, podem viure asserenats: els nostres principals enemics ja han estat derrotats. I si bé encara en patim les conseqüències, especialment del dolor i de la mort, aquests ja no tenen la darrera paraula. La paraula definitiva, perquè Jesucrist ha ressuscitat, és la de la vida, la de la vida nova. I per això mateix, Jesús, el Senyor, ens invita a confiar plenament en Ell. Aquesta invitació la va fer abans de morir a la creu i ressuscitar el tercer dia: d'aquesta manera, invitava els apòstols a creure en Ell, a confiar-hi, i a nosaltres a viure en la serenor, perquè som testimonis que tot s'ha acomplert i que, per tant, la nostra esperança és ferma i segura.

Quina és la nostra esperança? Que tenim lloc a casa del Pare de Jesús: «A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada?» Jesús vol que visquem allà on Ell viu. I això ho vol, no només per quan hàgim de passar d'aquest món a l'altre, sinó que ho vol ja des

d'ara. És per això que Ell mateix es defineix com a camí. No un camí que condueix al seu final i prou a la casa de Déu, sinó un camí que mentre es recorre ja ens fa viure en la vida nova que omple tota la casa del Pare. Jesús és el camí perquè Jesús és la veritat i la vida. Quan seguim Jesús, quan caminem darrere d'Ell seguint-lo pel camí que Ell és, vivim en la veritat i en la seva vida. I si, mentre caminem encara per aquest món, Crist, que és el veritable camí, se'ns fa vida, aleshores, vivim la mateixa vida nova que ens espera quan el nostre camí ens farà arribar a les portes de l'eternitat.

I, és clar, caminar per Crist significa viure de Crist i per a Crist. Qui camina com a deixeble per Crist, qui segueix les passes del Mestre, només pot ser qui viu veritablement de Crist, qui es fa seva la vida de Crist. Per a això, doncs, per poder-nos fer nostra la seva vida, ens cal donar la nostra, buidar-nos de la nostra; cosa que només podem fer estimant, donant-nos als altres en el servei fins a la mort, com Crist, que és el camí, va fer. Que Ell ens acompanyi sempre, tot asserenant-nos els cors.

P. LLUC TORCAL
Monjo de Poblet

CONSULTORI BÍBLIC

AGUSTÍ BORRELL
Carmelita i biblista

Per què hi ha tantes edicions diferents de la Bíblia?

La Bíblia va ser escrita originalment en hebreu i en grec, amb algunes petites parts en arameu. Per tant, resulta necessari traduir-la per tal que pugui ser entesa i llegida per tothom. Actualment, la Bíblia està traduïda a milers de llengües d'arreu del món. Ara bé, en moltes llengües, com passa amb les nostres, hi ha diverses edicions i traduccions de la Bíblia, i se'n continuen publicant de noves. No n'hi hauria prou amb una de sola?

Hi ha qui pensa que les diverses traduccions depenen de la diversitat de confessions religioses. Ha estat així en algunes èpoques històriques, i en part encara és veritat. Hi ha edicions catòliques, altres de les diferents confessions protestants, fins i tot traduccions «laiques»... Tanmateix, es pot dir que avui tothom està d'acord a traduir d'una manera fidel al sentit original dels textos bíblics i no tan marcada per les idees o les creences del traductor.

En realitat, és convenient que de tant en tant es revisin i s'actualitzin les traduccions, per respondre als nous coneixements sobre el text original i sobre el món de la Bíblia, com també a l'evolució constant de les llengües vives. D'altra banda, també és positiu que hi hagi traduccions de la Bíblia adequades als diversos ambients i finalitats en els quals seran llegides: la litúrgia, la catequesi, l'estudi, l'escola...

Allò que compta és que el text bíblic pugui estar realment a l'abast de tothom qui vulgui acostar-s'hi i entrar en contacte amb la Paraula de Déu, sempre viva i actual.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

V Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 6,1-7

Elegiren set homes plens de l'Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fei de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe. mil persones.

Salm responsorial

32

Justos, aclameu el Senyor, fareu bé de lloar-lo, homes rectes. Celebreu el Senyor amb la lira, acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. **R.**

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. O bé: Al-leluia.

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor. **R.**

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. **R.**

Al-leluia

Jn 14,6

Jo soc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor; ningú no ve al Pare sinó per mi

Lectura segona

IPe 2,4-9

Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

Evangelí

Jn 14,1-12

Jo soc el camí, la veritat i la vida

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré

a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mos-

tri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

📅 Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 1)

Maig

7. DIUMENGE

Diumenge V de Pasqua, *Blanc*.

Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / 1

Pere 2,4-9 / Joan 14,1-12

SANTORAL: Benet II, p.; beata

Gisela, rel.; Sixt i Eovald, mr.

8. DILLUNS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 14,5-18

/ Salm 113 / Joan 14,21-26

SANTORAL: Bonifaci IV, p.; beat

Jeremies de Valàquia, rel.; beat

Lluís Rabatà, prev.

9. DIMARTS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 14,19-

28 / Salm 144 / Joan 14,27-31

SANTORAL: Casilda, vg. Caterina

de Bolonya, vg.; Gregori de Berru-

eza, ob.; Pacomi, ab.

10. DIMECRES

Sant Joan d'Àvila (MO), *Blanc*.

Lectures: Fets 15,1-6 / Salm 121 /

Joan 15,1-8

SANTORAL: Antoni de Florència,

b.; Beatriu, vg.; Damià de Molokai,

prev.

11. DIJOUS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 15,7-21

/ Salm 95 / Joan 15,9-11. A Lleida:

Sant Anastasi, màrtir (MO), *Vermell*.

SANTORAL: beat Domènec Iturra-

te, prev.; Eudald, mr.; Ponç, b.

12. DIVENDRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 15,22-

31 / Salm 56 / Joan 15,12-17. O bé

Sants Nereu i Aquileu, màrtirs

(ML), *Vermell*. O bé **Sant Pancraç,**

màrtir (ML), *Vermell*

SANTORAL: Domènec de la Cal-

zada; Electra, mr.; Francesc de

Siena, prev.

13. DISSABTE

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 16,1-

10 / Salm 99 / Joan 15,18-21. O

bé **Mare de Déu de Fàtima** (ML),

Blanc. A Tortosa: **Mare de Déu**

dels Desemparats, *Blanc*

SANTORAL: beata Juliana de

Norwich, rel.; Miquel de Garikoitz,

prev. i fund.; Muç, prev. i mr.; Pere

Regalat, rel.

👤 El Sant 10 DE MAIG

Sant Damià de Molokai

Jozef De Veuster, més conegut com a sant Damià de Molokai, va néixer a Bèlgica el 3 de gener del 1840. Va anar a l'escola fins als 13 anys, quan va haver de començar a treballar a la granja dels seus pares a temps complet. El seu objectiu però, era seguir els passos del seu germà gran i les seves dues germanes, que havien fet vot religiós. D'aquesta manera, quan ja tenia l'edat suficient, va entrar a la Congregació dels Sagrats Cors de Jesús i Maria. Allí va prendre el nom de Damià, i va ser enviat a Hawaii, on va ser ordenat sacerdot i va començar a treballar en una colònia de leprosos a l'illa de Molokai. El sant va proporcionar el lideratge que faltava a la colònia, i va promoure la construcció de cases, escoles, i finalment l'església parroquial, Santa Filomena, que encara existeix avui. Tot i que havia de ser una missió temporal, aquesta colònia es va convertir en la seva llar permanent. El 1885, Damià va contraure la lepra, però tot i així, va continuar la seva tasca gràcies a la força de l'oració i la devoció. Finalment, el 1889, va morir d'aquesta malaltia. Va ser beatificat pel papa Joan Pau II a Bèlgica, el 4 de juny del 1995. La seva santedat va ser confirmada l'11 d'octubre del 2009 pel papa Benet XVI.

La família franciscana està de celebració

CONSOL MUÑOZ
Misionera franciscana

Aquest any 2023 se celebren els 800 anys de l'aprovació de la Regla anomenada Butllada, segona Regla i text definitiu de la Regla dels Germans Menors, que va ser confirmada, mitjançant la butlla *Solet annuere*, pel papa Honori III el 29 de novembre del 1223. Anteriorment, sant Francesc havia redactat el primer text de la Regla, que havia estat presentada al papa Innocenci III i que aquest havia aprovat de paraula, és a dir, sense butlla, cap al 1209/10.

La butlla *Solet annuere* diu així: «Honori, bisbe, servent dels servents de Déu, als fills estimats germà Francesc i altres germans de l'Orde de Germans Menors: salut i benedicció apostòlica. Sol accedir la Seu Apostòlica als vots pietosos i sol acollir de bon grat els honestos desitjos dels qui li supliquen. Per la qual cosa, estimats fills en el Senyor, atenent els vostres pietosos precs, amb l'autoritat apostòlica us confirmem la regla del vostre Orde, aprovada pel papa Innocenci, de felicitat memòria, nostre predecessor, inserida en les presents, i amb la protecció d'aquest escrit la corroborarem. I així sigui.»

En el capítol III d'aquesta Regla Butllada, que es titula: *De l'ofici diví i el dejuni, i com els germans han d'anar*

pel món, explicita Francesc: «Que els frares resin l'ofici diví d'acord amb l'ordenació de la santa Església Romana, excepte el salteri, per la qual cosa poden tenir breviaris. I que els laics diguin vint-i-quatre Parnostres per matines; per laudes, cinc; per prima, tèrcia, sexta i nona, per cadascuna d'aquestes hores, set; per vespres, dotze; per completes, set; i preguin pels difunts. I dejunin des de la festa de Tots Sants fins al Nadal del Senyor. Però la santa Quaresma que comença en l'Epifania i dura quaranta dies continuus, la qual el Senyor va consagrar amb el seu sant dejuni, els que voluntàriament la dejunen, beneïts siguin del Senyor, i els que no ho vulguin, que no hi siguin obligats. Però dejunin l'altra, fins a la Resurrecció del Senyor.»

Del P. José Antonio Guerra, tenim aquesta apreciació: «Tal vegada l'únic llibre que Francesc tenia per al seu ús era el breviari, que comprenia també un evangeliari. Va ser, sens dubte, el millor llibre de text per conèixer Crist pobre i crucificat, com gustava resumir el misteri de Crist. Molts textos de la Bíblia els coneixia a través d'aquest volum per ell tan estimat. Molts textos els va llegir i rellegir, al compàs de l'any litúrgic i en el retorn successiu dels dies, al seu breviari.»

Manuel Ametller i Bassets, home de país i d'Església (i II)

JOSEP-MARIA FONT I GILLUÉ

No vull deixar de ressenyar les trobades que fèiem els capellans un cop al mes, el diumenge al vespre, i que era itinerant per les rectories; en dèiem «el pa amb tomàquet». Quan tocava anar a Matadepera ningú no se'l perdia, perquè era un encontre divertit i afable; les menges ben preparades. Li agradaven les gormaderies. I tot amb les sempre interessants anècdotes i històries que ens explicava; era un home de molta cultura i gens embafat.

Als anys seixanta (1959-1969), els escoltes i les noies guies van impulsar, amb motiu de la festa de Sant Jordi, una missa a Santa Maria, a la seu d'Ègara, que ell encoratjava i va presidir en algunes ocasions. En sortir, es repartien

roses i un recordatori dibuixat per en Kim Casanovas i Mas. Any rere any esperàvem aquella trobada, que era un tast de llibertat i de la pàtria que anhelàvem. Era un acte de catalanitat i de fe. El cant dels goigs en acabar la missa n'esdevenia el moment culminant.

Uns discursos homilètics històrics, com el que va fer l'11 de maig del 1961 a Coll d'Ares amb motiu de la inauguració del monòlit que commemora els cinquanta anys de la mort del poeta Joan Maragall. El sermó a la missa, dalt del turó del Montcau, el 20 de juny del 1965 amb motiu de la inauguració de la taula d'orientació que va instal·lar el Centre Excursionista de Terrassa i el parlament en l'homenatge al pare abat Aureli Maria Escarré el 1968 al Centre Social Catòlic de Terrassa.

Tots aquests parlaments són una exaltació a la llengua, a la natura i a Catalunya. I encara, si podeu, llegiu del seu darrer llibre, editat per la Fundació Torre del Palau, l'article sobre la promoció de la dona que escriu al seu alumnat. Avui els nous aires eclesials —ja tocava—, ens parlen de la casa de tots, de l'ecologia i de la igualtat de la dona. El Manuel ja ho predicava i ens en parlava als anys seixanta del segle passat. Si no fos agosarat, podríem parlar d'un profeta, però tinc la seguretat que no li agradaria; disculpeu-me'n. Socialment sempre va ser inquiet i crític amb el poder.

Els anys i la malaltia el van anar apaivagant, tot i mantenir el cap clar. La companyia de la noia que el cuidava, i mare del qui ell, amb estima, deia «el seu net», el va ajudar a passar els seus darrers llargs anys. Mentre va poder, periòdicament es trobaven un grupet de feligresos de Terrassa i Matadepera i celebraven missa; aquella estona de pregària i d'acció de gràcies els ajudava a tots i a totes. Jo el vaig visitar no tantes vegades com mereixia, però sempre parlàvem de cultura local i d'història. També em parlava de filosofia i teologia i de la seva manera de veure les coses i l'Església; les esquematitzava amb peculiaritat.

Tenia temps per pensar i reflexionar. L'havia anat a veure amb en Joaquim Badia i Tobella, amb qui l'unia una gran amistat i amb tota la família. Mentre va tenir autonomia per moure's, el Manuel, un cop a la setmana, anava a Can Prat i a l'entorn de la taula compartien una llarga estona de diàleg i debat sobre el país, l'Església i tot el que venia a tomb.

Manuel, el meu record entranyable i fins sempre. Que al Cel ens puguem veure!

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

Tres classes de «comunicació»

Els pobles andalusos celebren la Fira del Llibre amb un encant especial. A Hinojosa del Duque, poble del nord de la província de Còrdova, cada any, a la plaça, es donen cita tres «temples»: el «temple de Déu», a la parròquia de Sant Joan Baptista, el «temple del poble», a l'edifici de l'Ajuntament, i el «temple de la cultura», als estands que es col·loquen amb motiu de la Fira del Llibre. Tres temples que, un cop l'any, s'abracen entre ells, en un fort simbolisme del que ha de ser la convivència i el desenvolupament als nostres municipis. Enguany, Juan José Primo Jurado, doctor en Història, i un servidor, hem presentat el llibre *Reflejos de Hinojosa del Duque en periódicos y revistas*, fent-nos ressò de les notícies d'Hinojosa als diferents mitjans. En les meves paraules, vaig evocar dues frases d'una cançó de Fito & Fitipaldi: «*Sé que no puedo dormir / porque siempre estoy soñando*», per subratllar que l'època postmoderna ha anat desterant paraules importants com «somiar», «ideals», «il·lusions», «compromisos»... per implantar la «reina de la comunicació». I vaig exposar les tres classes de comunicació: la personal, visual i propera; la social, a través dels mitjans, i la religiosa o espiritual. Aquesta comunicació és potser la més fàcil de totes. Déu sempre rep, escolta les 24 hores del dia i respon conforme al rellotge dels seus temps, però respon bé a través dels seus «missatgers» o a través del petit «altaveu» de les consciències lliures. El llibre presentat volia mostrar la importància de comunicar el millor dels nostres pobles: el seu patrimoni historicoartístic i, sobretot, els seus valors i costums ancestrals, que refulgeixen i il·luminen les hores tenebroses de la història.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Manca de respecte a la dignitat humana

Hi ha molta preocupació a la societat, i ho veiem en algunes col·laboracions i cartes, sobre els problemes psicològics i psicopatològics produïts pel bullying, la violència de gènere o la confusió i absència d'esperança, que acaben en suïcidi cada cop més sovint. Sorpren molt que els governants ens imposin lleis, sense cap criteri ètic, que no respecten la dignitat de l'ésser humà. I la majoria dels diputats les votin. On és el criteri propi i la responsabilitat personal?

En educació exclouen els conceptes del bé i el mal i volen restringir les classes de religió, on se'ls parla de valors, d'amor i respecte al proïsme, no d'odi i violència. El professorat té la formació d'ido-neïtat i un títol universitari a fi de garantir un nivell superior. Podem saber quina preparació es requereix als qui donen informació errònia o inapropiada, que exclou la realitat científica de la biologia que naixem home i dona?

Ara sembla que no es pot explicar la realitat o et poden castigar. No és absurd? S'incita els infants a actes sexuals aberrants i no se'n respecta la innocència. Els produeix confusió, inquietuds i problemes d'inadaptació, ja prou freqüents, però que es resolien. Els professionals de psicologia i psiquiatria ja avisen de l'augment de casos. Els proposo la lectura de l'*Ètica a Nicòmac* d'Aristòtil. El tema és molt interessant...

M. ANTÒNIA GARCÍA

Mn. Pere Oliveres

En relació a l'article publicat al número 2.274 de *Catalunya Cristiana* (amb data 16 d'abril) referent a Mn. Pere Oliveres, voldria comentar que jo el vaig conèixer en la meua joventut. Em va ajudar a relacionar-me amb els Cursets de Cristiandat. Vaig viure a la seva comunitat les primeres celebracions de Pasqua postconciliars, que eren una vivència única i que van marcar la meua vida religiosa per sempre.

M'agradaria adreçar-me als qui organitzen alguna celebració en el seu record per dir-los que potser seria bo que ho anunciessin amb temps a *Catalunya Cristiana* per poder participar-hi.

MIQUEL NADAL ROSAS

Contra la sequera

Sense un nou projecte actualitzat i pactat a nivell estatal, l'aigua continuarà sent motiu de controvèrsia creixent i ni de bon tros s'hi entreveuran solucions efectives. Tant costa d'entendre?

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

25 anys acollint els més necessitats

Reus celebra l'aniversari de la Casa Misericòrdia de les Germanes de la Consolació

El primer acte de celebració de l'aniversari va reunir més de 200 persones davant la Casa Misericòrdia.

MACIÀ GRAU

El somni de tenir un projecte solidari a la ciutat de Reus per ajudar les persones més vulnerables i promoure la seva autonomia continua viu 25 anys després. És possible gràcies a la fundació de la Casa Misericòrdia, una entitat que va començar a funcionar el 1998 de la mà dels germans franciscans de la Creu Blanca i que ara celebra el seu 25è aniversari.

Els seus inicis es remunten a l'any 1992, quan, aprofitant la celebració del IV centenari de l'aparició de la Mare de Déu de Misericòrdia, l'Assemblea de Cristians de la ciutat va posar sobre la taula la idea de crear una fundació per atendre els més necessitats. No va ser fins al 1994, però, que es va començar a posar en marxa el projecte, gràcies a la donació d'una família reusenca que va donar un edifici del carrer Hospital a la Prioral de Sant Pere. La donació es va fer amb la condició que es destinés a fer una casa per a l'acolliment, la convivència i la ger-

manor. A partir d'aquesta donació, l'Assemblea va començar a preparar el terreny per fundar la Casa Misericòrdia, creant un patronat. Aquest va buscar el finançament que faltava a través d'una campanya popular, a la qual la ciutadania va respondre molt positivament.

Finalment, el 25 de setembre del 1998 s'inaugurava la Casa Misericòrdia, que en un inici van gestionar els germans franciscans de la Creu Blanca, un orde que ja ajudava les persones més vulnerables i que va veure aquest projecte com una oportunitat per intensificar la seva tasca. Els franciscans van atendre milers de persones a la capital del Baix Camp fins al 2019, quan, a causa de la falta de vocacions, van comunicar al patronat que no podien continuar amb la seva missió.

En aquell mateix moment, el Capítol General de les Germanes de la Consolació, una congregació històrica de la ciutat que porta més de 100 anys a l'escola Mare Molas,

TERESA MARIA MASDEU

«Tot passa per aconseguir que hi hagi un habitatge social assequible per a les persones amb pocs recursos»

va prendre la decisió d'obrir-se més al camp social per atendre els més pobres. El patronat de la Casa Misericòrdia, en veure-ho, ràpidament es va posar en contacte amb elles per demanar que agafessin el relleu dels germans franciscans. Amb l'ajuda de l'equip de voluntaris i professionals, les Germanes de la Consolació han gestionat la Casa i han acollit totes les persones en situació de vulnerabilitat fins a l'actualitat. D'aquesta manera, s'ha mantingut l'esperit inicial de l'Assemblea de Cristians, que volia que sempre hi hagués una congregació religiosa al capdavant del projecte, en tractar-se d'una entitat d'Església, que forma part de l'arxiprestat.

Any de celebració

La celebració del 25è aniversari va començar a Reus el 15 d'abril amb un acte de germanor a la mateixa seu de la fundació, al qual van assistir més de 200 persones. Acompanyat dels dos residents més veterans de la Casa, l'alcalde Carles Pellicer va descobrir una placa commemorativa a la façana de l'edifici. Seguidament es va fer un vermut popular, amenitzat amb la Banda de Cornetes i Tambors de Reus, que van posar el color i la música en aquesta diada festiva. Aquest, però, va ser només el primer dels molts actes que es faran durant tot aquest any, com explica la directora de la Casa Misericòrdia, la germana de la consolació Teresa Maria Masdeu: «Tenim actes previstos fins a l'octubre, quan farem la cloenda de la celebració amb una

eucaristia al santuari de la Misericòrdia, presidida per l'arquebisbe Planel·las.» Totes aquestes activitats, que inclouran concerts, conferències i fins i tot un dinar per als amics de la Casa, encara no tenen cap data concreta i s'aniran anunciant en els propers mesos.

A l'hora de mirar cap al futur de la Casa Misericòrdia, Teresa Maria Masdeu té clar que tot passa per «aconseguir que hi hagi un habitatge social assequible per a les persones amb pocs recursos». Malauradament, aquesta problemàtica, que afecta tot el país, no depèn de les entitats socials que cada dia ajuden les persones sense llar, i és per això que a curt termini l'objectiu que s'han marcat les Germanes de la Consolació és el d'avançar cap a la professionalització. «Fa 25 anys, totes les persones que treballaven a la Casa Misericòrdia eren voluntaris, i ara la majoria ja són professionals. Ens hem d'adaptar a les necessitats de la societat actual per atendre i ajudar de la millor manera possible les persones que viuen aquí amb nosaltres», explica la directora de la Casa. Aquesta professionalització, a més, ha fet que cada vegada hi hagi més entitats que col·laborin en aquest projecte, com és Creu Roja, Banc d'Aliments o Mas Carandell. Actualment, hi ha 20 persones que es troben en situació de sense sostre vivint a la Casa Misericòrdia. «Els professionals i voluntaris els ajuden a recuperar la documentació i a trobar feina, perquè puguin tenir els recursos suficients per trobar un lloc on viure i dur a terme una vida autònoma», manifesta Masdeu.

La Casa Misericòrdia va començar fa 25 anys gràcies a la donació d'una família reusenca.

El món del retrat al segle XIX

El Museu Nacional del Prado i la Fundació “la Caixa” organitzen una exposició al CaixaForum Barcelona

«María de Figueroa vestida de “menina”» (1901), oli sobre tela, de Joaquim Sorolla.

MAC
Barcelona

L'exposició *El segle del retrat. Col·leccions del Museu del Prado. De la Il·lustració a la modernitat*, organitzada pel Museu Nacional del Prado i la Fundació “la Caixa”, es pot visitar fins al 4 de juny al CaixaForum Barcelona (avinguda de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8).

Comissariada per Javier Barón, cap de Conservació de Pintura del Segle XIX del Museu Nacional del Prado, es tracta d'una mostra monogràfica sobre el retrat al segle XIX, plasmat en diferents manifes-

tacions artístiques: pintura, escultura, dibuix, litografia, fotografia... S'hi poden contemplar un total de 173 peces d'autors tan rellevants com Goya, Villanueva, Fortuny, Sorolla, Zuloaga o Nonell.

Extraordinària és l'estàtua en marbre de la reina regent Maria Cristina amb el seu fill, el futur Alfons XIII, a la falda, executada el 1891 pel barceloní Venanci Vallmitjana Barbany. D'estètica clàssica, els detalls són treballats a la perfecció. Crida especialment l'atenció les diferents textures creades per l'artista a través del cisellat, com ara la sumptuosa capa d'ermíni que arrenca des de l'esquena de la monarca o les exquisides blondes i flors del seu vestit.

Tot i la solemnitat —i cert hieratisme— dels rostres de les imatges, l'escultor arriba a aconseguir una genuïna calidesa amb el tendre entrecruament de mans de mare i fill. També cal destacar la polsera que la reina té a la mà esquerra i de la qual penja un medalló amb l'efígie del seu difunt espòs, el rei Alfons XII. Tot plegat, una autèntica obra mestra que va ser dipositada el 1924 al palau de Pedralbes, a Barcelona.

Dins de la sala dedicada als retrats femenins, i amb força quadres de dones abillades amb vestits vistosos i majestuosos, un oli sobre tela de grans dimensions acapara totes les mirades. I amb raó. Es tracta del retrat de la pintora russa Victoria Malinowska, d'origen polonès, fet per Ignacio Zuloaga, el geni del realisme i costumisme pictòric espanyol.

Un segle abans de l'aparició del «menys és més», concepte actual del món de la moda on preval la sobrietat enfront de l'exuberància, la protagonista del quadre segueix fil per randa aquesta tendència. Amb un auster vestit d'escot quadrat i color negre, uns guants marrons i un pentinat confeccionat a base de trenes de color rogenc, una estilitzada Victoria Malinowska és la pura imatge de l'elegància. El minimalisme en tota la seva esplendor.

Una altra peça magistral és el llenç *María de Figueroa vestida de “menina”*, de Joaquim Sorolla. El tret distintiu d'aquesta obra, de gran força expressiva, són les pinzellades esbossades i allargades, que susciten en l'espectador els efectes de desenfocament con-substancials a la imatge fotogràfica. Un virtuosisme a l'abast tan sols dels titans de la història de l'art, com Sorolla.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Curiositats del paràsit «Toxoplasma»

La infecció d'aquest paràsit en llops té sorprenentment efectes positius.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

De vegades causen estupor, per no dir sorpresa, els treballs d'investigació que decideixen fer, i fan, certs científics. Coses que semblen nímies són el seu objecte. Però és que tenen una certa importància des del punt de vista de la relació que tenen amb realitats més importants. Un cas d'aquests, que crec que és interessant d'explicar-vos, és el treball que han fet els biòlegs de la Universitat de Montana (EUA), que estudiaren en més de dos-cents llops (fixeu-vos bé, més de dos-cents!) els efectes de la infecció per un microbi.

Es tracta del paràsit anomenat *Toxoplasma gondii*. És un protozou molt abundant que parasita molts mamífers, en l'home també. La malaltia que causa és, en general, molt lleu. Només en dones embarassades pot causar efectes importants en el desenvolupament del fetus, fins i tot un avortament espontani. I en animals, què? La seva presència poc altera la vida dels que parasita. Els únics que se'n senten de debò són els felins (gats, pumes...). Només en ells es reproduïx el microbi, i aquesta proliferació fa que acabi moltes vegades amb la vida del que l'ha hostatjat. I amb els gossos, què? A primera vista sembla que no hi faci res, igual que amb els llops. Però es diu: alguna cosa deu causar en el seu organisme!

Doncs això és el que han volgut posar en clar els investigadors de Montana. Per aconseguir-ho, han fet ús dels llops que viuen al parc nacional de Yellowstone, a l'estat de Wyoming. Allà n'hi ha molts que tenen el microbi per haver menjat pumes infectats. Què han observat en els més de dos-cents exemplars que hem dit? Que no tan sols mostraven bona salut, sinó que, a més a més, es mostraven més emprendors, valents i agosarats, molt propensos a deixar la bandada en què estaven per començar ells una bandada o família nova per ser-ne els líders. I fins i tot aquesta nova família era més aventurera i s'exposava a més riscos.

Aquesta conclusió s'ha de considerar indiscutible. Es veu evident en l'anàlisi del munt de dades obtingudes. Fins i tot es donaren xifres: els llops infectats tenien una probabilitat de formar família nova onze vegades superior a la que té un llop sa. Heus aquí, doncs, una infecció que té efectes positius. No és això una troballa interessant? La narració del que s'ha fet per arribar-hi s'ha publicat a la revista *Communications Biology*, que és la que s'encarrega de donar a conèixer els descobriments d'ordre biològic que es fan al món.

TRADICIONS REMEIERES

Virtuts del serpoll i del timó

Flickr / Antoni Vidal

El timó s'aplica amb provada eficàcia com a desinfectant de les ferides externes.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Arxiver dels Caputxins

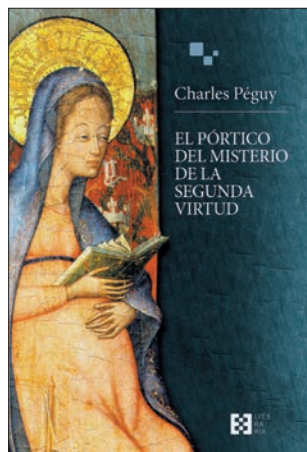

La tradició remeiera té en gran estima el timó negre o serpoll (llat., *Thymus serpyllum*) i, també, el timó o farigola (llat., *Thymus vulgaris*). En temps tardoral i hivernal els frares empraven les infusions de serpoll —o xerpoll— com a protector bronquial, i també prenién serpoll com a remei per a la tos convulsiva i, àdhuc, el feien servir per temperar el mal de cap: «Lo serpoll picat y cuit ab vinagre, posat al cap treu lo dolor» (BHC, *Terapèutica antiga*, s. f.).

Pel que fa a la gastronomia, en nombrosos plats de la cuina conventual i monàstica els religiosos hi solien posar brots de timó o de serpoll per tal de reforçar i perfumar les sopes escaldades de pa torrat. Encara avui la farigola s'usa a la cuina conventual d'estil tradicional per a l'adob de les carns i, també, per perfumar el peix, els brous i, a Itàlia, la pasta eixuta. En els plats més exquisits de la cuina fresca se solia combinar el timó amb la sajolida i l'orenga i, a voltes, també amb el marduix i l'alfàbrega. Els antics frares escriviren en un vell receptari que «lo serpoll és d'olor y sabor molt agradable, serveix per a condiment y se diferencia poch de la farigola. S'usa per adobar las viandas y en algunas

parts per adobar las olivas. Agrade molt a las abelles», ja que és una de les principals plantes mel·líferes de la mediterrània (*El llibre de la mel*, 81).

En els darrers anys s'han descobert en el timó un conjunt de substàncies molt enèrgiques, puix que és una herba remeiera que des de molt antic —egipcis, grecs i romans— s'ha aplicat amb provada eficàcia com a desinfectant de les ferides externes. Alhora, si es pren en infusió, el timó és un magnífic antibiòtic natural, molt útil per a les infeccions dels budells i àdhuc com a eficaç vermícida. També el timó negre i la farigola, macerats en alcohol i aplicats, després, a contrapel a través de fregues efectuades amb draps calents, ajuden a mitigar els dolors reumàtics i articulars. L'any 1756 el caputxí Jacint de Sarrià escriví que «lo such del timó negre begut ab mel és molt bo per aquell que no pot respirar, y és bo també per guisar las viandas. Lo timó ab mel va bé contra la tos ferina o convulsiva; begut restreny la sanch del pit y mitiga lo dolor de cap, provoca l'orina y és contra lo mal de ventre» (BHC, *De algunas herbas*, f. 158). A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de les principals propietats remeieres de la ruda.

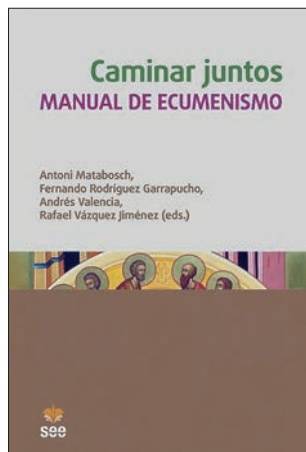

CHARLES PÉGUY

El pórtico del misterio de la segunda virtud

Ediciones Encuentro, 2023, 190 pàg.

Una de les obres poètiques més intenses de Charles Péguy, dedicada al misteri de la virtut teològica de l'esperança. Compost en un dels moments més foscos de la vida de l'il·lustre escriptor i filòsof, és un poema lluminós i el testimoni del seu itinerari espiritual que s'obre a la maduresa de la fe.

AUTORS DIVERSOS

Caminar juntos. Manual de ecumenismo

San Esteban Editorial, 2023, 620 pàg.

Aquest manual té com a propòsit ser un instrument per a la formació ecumènica de sacerdots, religiosos i laics. La seva elaboració, al llarg de tres anys, l'han dut a terme quatre professors experts en ecumenisme: Antoni Matabosch, Fernando Rodríguez Garrapucho, Andrés Valencia i Rafael Vázquez Jiménez.

MARÍA DOLORES BARRADO y RAFAEL CERVERA

Destino Caná

Editorial PPC, 2023, 144 pàg.

Aquestes pàgines són el resultat de més de vint anys impartint cursos prematrimonials sobre temes tan rellevants com l'amor, la convivència, la paternitat i el sagrament. Més de dos-cents matrimonis han passat per les xerrades dels autors del llibre abans de donar-se el «sí» definitiu.

MAURICIO GARCÍA VILLEGAS

El viejo malestar del Nuevo Mundo

Editorial Ariel, 2023, 408 pàg.

Aquest llibre explora la història del continent llatinoamericà a partir de les emocions i mostra com aquella perspectiva permet un millor enteniment dels seus problemes: la violència, la corrupció, la manca d'unitat social, l'incompliment de les lleis i les dificultats per consolidar la democràcia.

MERCÈ LAJARA i MONTSERRAT CLAVERAS

Fotogramas de memòria. Dues mares, l'Alzheimer i el cinema

Rúbrica, 2023, 143 pàg.

El setè art ens apropa a la realitat de l'Alzheimer des de diferents angles. La Maria i la Rosa, mares de les autores del llibre, són les veritables protagonistes de les escenes que es relaten en aquestes pàgines. El llibre, que no ignora els aspectes foscos d'aquesta demència, respira una flaire de positivitat i tendresa.

ANNA CASTELLANO i CARMÉ AIXALÀ

Monestir de Pedralbes

Ajuntament de Barcelona-Triangle Books, 2023, 159 pàg.

En diversos idiomes i fotografies de Pere Vivas, aquesta nova guia del monestir de clarisses repassa tota la seva història, des de la fundació i els elements artístics més destacats (arquitectònics, béns mobles, restauracions...) fins a l'actualitat. Un edifici que s'encamina des del 1983 a ser un espai museístic. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE MÚSICA

ALBA NOGUERAS
Crítica musical

Un clam a la Pau universal

L'Escolania de Montserrat i Veus – Cor Infantil Amics de la Unió estrenen «Missa per la Pau», una obra composta per Bernat Vivancos que, com escriu ell mateix, «vol ser un cant de pau, un cant de llum i d'esperança en un món injust, desordenat, i a voltes massa sever». Sota la direcció de Lluís Vilamajó, acompanyats de l'organista Joan Seguí i el percussionista Robert Armengol, l'interpretaran al Palau de la Música Catalana de Barcelona (07/05/23), a l'Església de Sant Esteve de Granollers (12/05/23) i a l'Abadia de Montserrat (14/05/23).

Vivancos va rebre l'encàrrec d'aquesta obra coincidint amb l'esclat del conflicte bèl·lic a Ucraïna; és per això que el va moure un desig de bona avinença i conciliació entre pobles, un clam que va voler fer extensiu als països d'arreu del món. A les notes al programa, ell mateix apunta que actualment hi ha una seixantena de guerres en actiu, per això aquest missatge es fa tan necessari. Transmetre'l, escriu, amb les veus dels infants és fer-ho representant la seva ingenuïtat, però sobretot, pensant en l'esperança d'un futur millor i més cordial.

Estracta, per tant, d'una obra per a doble cor de veus blanques, solistes, orgue i percussions, una peça delicada que consta també d'harmonies complexes i demana una

gran exigència; que se serveix de textos litúrgics en llatí (*Kyrie, Glòria, Sanctus, Agnus Dei*), als quals s'intercalen textos en altres llengües —en català i estrangeres—, obres preexistents del compositor —com ara, un arranament de la popular *El cant dels ocells*—, l'harmonització d'una cançó tradicional ucraïnesa, *Floreixen les espines*, i un parell d'interludis musicals. L'obra s'inicia amb l'introït *Germinans Germinabit*, un cant gregorià del formulari propi de la Mare de Déu de Montserrat, i conclou amb un «*Dona nobis pacem*» cantat en les llengües dels països que es troben en guerra: un resum de l'anhel que l'engloba.

El compositor, que va ser escolà —així com també ho són el director i l'organista d'aquesta producció— i director de l'Escolania, coneix de ben a prop la formació per a la qual ha hagut de compondre. Així mateix, també té una estreta relació amb la coral granollerina, ja que Amics de la Unió fa uns anys va encarregar-li un recull de cançons per a orquestra i cor a veus blanques a partir de textos a poetes catalans. En tot cas, aquesta iniciativa és fruit d'un treball conjunt de gran envergadura; els concerts seran, així doncs, una ocasió única per sentir cantar plegades dues de les corals infantils més importants de casa nostra.

Abadia de Montserrat

MISSA PER LA PAU

7 de maig al Palau de la Música Catalana de Barcelona
12 de maig a l'església de Sant Esteve de Granollers
14 de maig a l'Abadia de Montserrat

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Records de tota una vida

LLUCIÀ POU

Historiador i teòleg

ARTHUR GOLDEN

Memorias de una geisha
Debolsillo, 2007, 672 pàg.

Aquesta novel·la, que compleix ara 25 anys, ha estat molt llegida i portada amb èxit al cinema (amb Steven Spielberg com a productor i Rob Marshall com a director) el 2006. Mostra els records d'una dona de vida cortesana a la ciutat de Kyoto d'entreguerres (em fa pensar en una *hetera* de l'antiga Grècia, Aspàsia de Milet, que va arribar a ser esposa de Pèricles i confident de Sòcrates).

Així, la sensualitat i la bellesa se donen la mà a la vida de Chiyo, una de les geishes més famoses del Japó modern, on les tradicions ancestrals conviuen ja amb els costums de la modernitat. Ella va pujant en la lluita per la vida: «Només una part de mi vivia a Gion; l'altra vivia en els somnis de tornar a casa. Per això els somnis són tan perillosos: cremen com el foc i de vegades ens consumeixen completament.»

Nascuda en un poble a la vora del mar Japó, és venuda a una *okiya* (una casa per a les geishes). El seu breu encontre amb el «senyor President» canvia la seva sort i el seu nom: Sayuri s'anomenarà des de llavors. Però a la guerra, la seva vida passa de luxes a dur treball físic. Com a amant d'un home de negocis, ella ha d'establir-se lluny i instal·la una casa de te per a empresaris japonesos a Nova York. És una dona sola davant de les dificultats.

Com la història de *l'aneguet lleig*, ella se sobreposa a les contrarietats. «En aquest moment vaig comprendre quelcom que havia passat per alt: l'objectiu no era arribar a una geisha, sinó ser geisha», identificar-se amb el paper. «Els qui tenim molta aigua a les nostres personalitats no escollim cap a on correm. L'única cosa que podem fer és fluir cap a on ens porta el paisatge de les nostres vides.»

Pateix una transformació, com el capoll que esdevé papallona; ella es mira i no es reconeix davant de les persones que coneixia abans. Supera el «perill de centrar-se tan sols en el que no hi és» i només mirant enrere pot parlar-ne: «Ningú no és capaç de parlar honestament dels seus sofriments fins que ha deixat de sentir-los. De vegades penso que les coses que recordo són més reals que les que veig.»

«El nostre món no és mai més permanent que una ona que s'eleva sobre l'oceà. Qualsevol que siguin les nostres lluites i les nostres victòries, com vulguin que les patim, de seguida desapareixen en el corrent, com la tinta aquosa sobre el paper.»

UN NOU LLINDAR

Encara no em coneixeu?

La pregunta és de Jesús i més actual que mai. Quan sembla que més cultura hi ha, paradoxalment és més la ignorància. Aquest fenomen afecta també el nostre entorn religiós, tan ple de patrimoni cultural que parla per si sol, ple de manifestacions populars de religiositat. A més, si observem els cercles immediats que afecten l'ensenyament, tant els centres escolars com les catequesis, detectem un buit cultural que, en altres temps, era omplert per la tradició oral i per la freqüència de celebracions que oferien molts continguts religiosos fàcilment assimilables. I, si ens referim a les famílies, el resultat comprenia també molts elements culturals que venien a enriquir el conjunt del missatge cristià.

Enmig de tot això, hi sobresortia Jesús, ben conegut, tant la seva persona com el seu missatge. Ben igual que als apòstols la seva figura era molt familiar i fàcil de donar-la a conèixer i ens posava en contacte amb la seva persona. Per això, avui també ens diu: «Fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixeu? Qui em veu a mi veu el Pare» (cf. Jn 14,9).

L'adhesió confiada que Jesús demana —«confieu en Déu, confieu també en mi»— arriba a una dimensió d'eternitat, s'arrela plenament en el cor de la vida i ens obrirà a totes les oportunitats que tenim de conèixer-lo més i més. Posem-hi tots els mitjans necessaris: la pregària, la lectura creient i la meditació de la Paraula de Déu (*lectio divina*), la catequesi a totes les edats, la participació en els sagraments i l'acció caritativa i social. Coneixent més Jesús, coneixerem definitivament que Ell és el camí, la veritat i la vida (cf. Jn 14,6), i ens coneixerem millor a nosaltres mateixos.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

SANT'EGIDIO

El **diumenge 7 de maig**, a les 17.30, eucaristia pel 55è aniversari de la Comunitat de Sant'Egidio. Presideix Mons. Vincenzo Paglia a la basílica de Santa Maria del Mar (Barcelona).

PAU

El **diumenge 7 de maig**, a les 18.00, *Missa per la Pau* de Bernat Vivancos amb l'Escolania de Montserrat i Veus-Cor Infantil Amics de la Unió al Palau de la Música Catalana.

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 7 de maig**, a les 17.30, recital de Lied, *mélodie* francesa i cançó; el **divendres 12**, a les 20.00, *Réquiem* de Brahms; el **dissabte 13**, a les 20.30, Ensamble de guitarró de Barcelona. Taquilla inversa (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

JORNADA DEL MALALT

El **diumenge 14 de maig**, a les 12.00, celebració diocesana. Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona.

Girona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 13 de maig**, a les 11.00, visita guiada *La imatge romànica de la Mare de Déu del Vilar* amb Francesca Español. Reserves: tel. 693 720 202.

Sant Feliu de Llobregat

SANT JOSEP OBRER

El **diumenge 7 de maig**, a les 12.00, eucaristia presidida per Mons. Agustí Cortés a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 19 al 21 de maig**, trobada Transcendència &

Espiritualitat *Contemplació, natura i pregària del cor* (tel. 973 291 699).

Tarragona

JUBILEU DE SIURANA

El **dimarts 9 de maig**, a les 12.00, eucaristia, processó i benedicció del terme (església de Santa Maria de Siurana).

ARQUEOLOGIA

El **dimecres 10 de maig**, a les 19.00, conferència de Chiara Cecalupo *Pere Batlle Huguet. Els orígens de l'arqueologia cristiana de Tarragona* al Museu Bíblic Tarraco-nense.

CATALONIA SACRA

El **divendres 12 de maig**, a les 9.30, matinal de formació *Hàbit, moda i simbologia: la indumentària religiosa* amb Antoni Bargalló, Montserrat Bargalló, Isabel Bargalló i M. Carmen Alberú a l'església prioral de Sant Pere de Reus. Reserves: tel. 693 720 202.

Terrassa

TAIZÉ

El **divendres 12 de maig**, a les 20.45, pregària a l'estil de Taizé *Preguem, encomanem els germans a la Mare de Déu* al monestir de Sant Cugat del Vallès.

PAU

El **divendres 12 de maig**, a les 21.00, *Missa per la Pau* de Bernat Vivancos amb l'Escolania de Montserrat i Veus-Cor Infantil Amics de la Unió a l'església de Sant Esteve de Granollers.

Vic

COVA DE MANRESA

El **dissabte 13 de maig**, a les 10.00, pregària contemplativa. Inscricions: info@covamanresa.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els moviments i grups eclesials redescobreixin cada dia la seva missió evangelitzadora

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

 El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Joan d'Àvila, Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Juanjo Fernández, Josep Maria Font, Antonio Gil, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Viqui Molins, Glòria Monés, Rodrigo Moreno, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Alba Nogueras, Joan Pallarès-Personat, Marcel Pallejà, Mar Pérez, Lluçia Pou, Quique, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque
i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat),
Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

CARME MUNTÉ MARGALEF

En la introducció del nou llibre de Viqui Molins, *Abraçades* (Claret), Mn. Peio Sánchez la defineix com l'àvia de les abraçades. I és que la Viqui ha esdevingut l'àvia de molts dels joves que avui troben aixopluc a la taula de la fraternitat de l'Hospital de Campanya Santa Anna de Barcelona. La presentació del llibre es va fer dimecres 19 d'abril a la mateixa església de Santa Anna.

Com ha estat tornar a abraçar després de la pandèmia?

Curiosament, va ser quan no podíem fer servir una de les mostres d'afecte i de proximitat més grans de l'ésser humà quan més la vam trobar a faltar. Recordo un nebot meu de 5 anys que no volia saber res de les videoconferències familiars perquè deia que volia «abraçar» de veritat.

En la introducció, Mn. Peio, rector de Santa Anna, et defineix com l'àvia de les abraçades. Com és abraçar els teus nets de cor?

Una de les coses que Déu em regala a la meua vellesa. Recordo que abans, a la presó, quan hi anava cada dimarts a passar el matí amb els interns, em deien «mare». Ara espontàniament, i als meus 87 anys, també espontàniament, em diuen «àvia». I en efecte, cada matí en arribar a Santa Anna, rebo més abraçades que mai a la vida.

Sempre expliques que sor Gennova va ser la teua mestra de tendresa.

No recordo específicament les seves abraçades, però sí la seva tendresa. Ningú es resistia a la seva bonhomia amb el tracte. Em cridava l'atenció que homes que no volien res ni amb Déu ni amb l'Església, es tornaven dòcils escoltant-la quan els parlava de Déu per la seva manera tendra i humana de tractar-los. Vaig aprendre molt d'ella. I sí, sí que abraçava per perdonar, per animar, perquè retornessin...

Com abraça una monja o mística de carrer?

Entenc per carrer tot allò que Jesús anomenava «Galilea», la Galilea dels gentils, on havien de tornar els apòstols i on «el trobarien».

La religiosa Viqui Molins presenta el seu darrer llibre: «Abraçades» (Claret)

Agustí Codinach

«Cada matí, en arribar a Santa Anna, rebo més abraçades que mai a la vida»

Deixar de viure en un lloc protegit i privilegiat, per viure entre els més desfavorits. Això em va canviar la vida. Em va familiaritzar amb els captaires, els drogoaddictes, els marginats... i espontàniament —i com que ja no era tan jove— vaig començar a prodigar abraçades. Sobretot a aquells que no en reben gaires.

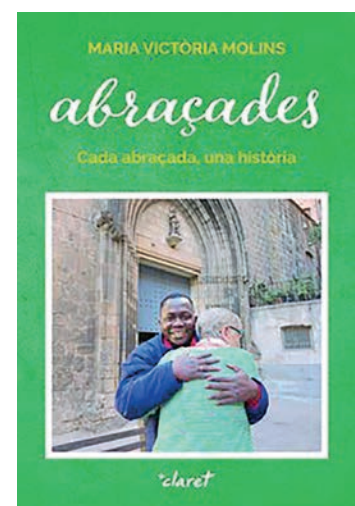
En quin cas has experimentat més que una abraçada pot canviar i transformar la vida?

A la presó ho trobava indispensable i sovint l'única manera de començar a tenir una relació humana amb els deshumanitzats...

Com t'imagines l'abraçada definitiva amb Jesús?

Com la de Maria Magdalena després de la resurrecció, però

sense les presses per anar-se'n amb el Pare perquè ja és amb Ell. I sense haver de tornar a «la Galilea dels gentils». Una abraçada eterna!

Universitat
Abat Oliba CEU

Graus

i dobles graus

Jornada de
Portes Obertes
27 de maig

Inscriu-t'hi
aquí, al QR

Contacta amb nosaltres

Servei Informació Graus:

Tel.: +34 93 253 72 00

WhatsApp: +34 91 106 24 73

Email: futursalumnes@uao.es

On som?

Universitat Abat Oliba CEU
Carrer de Bellesguard, 30
08022 Barcelona

Facultat de Dret i Empresa

Àrea de Dret i Ciència Política

- Grau en Dret
- Grau en Dret + International Law Certificate
- Grau en Criminologia i Seguretat
- Grau en Ciències Polítiques (Relacions Internacionals)
- Doble grau en Dret + Direcció d'Empreses
- Doble grau en Dret + Ciències Polítiques (Relacions Internacionals)
- Doble grau en Dret + Criminologia i Seguretat

Àrea d'Empresa i Economia

- Grau en Direcció d'Empreses - *Bilingual*
- Grau en Màrqueting i Direcció Comercial
- Doble grau en Direcció d'Empreses + Economia i Gestió (International Business) - *Bilingual*
- Doble grau en Màrqueting i Direcció Comercial + Direcció d'Empreses
- Doble grau en Màrqueting i Direcció Comercial + Publicitat i Relacions Públiques

Facultat de Comunicació, Educació i Humanitats

Àrea de Comunicació

- Grau en Periodisme
- Grau en Publicitat i Relacions Públiques
- Grau en Publicitat i Relacions Públiques + certificat en Direcció de Comunicació i Gestió d'Esdeveniments
- Doble grau en Publicitat i Relacions Públiques + Periodisme
- Doble grau en Periodisme + Ciències Polítiques (Relacions Internacionals)

Àrea d'Educació

- Grau en Educació Infantil
- Grau en Educació Infantil - *Bilingual*
- Grau en Educació Primària
- Grau en Educació Primària - *Bilingual*
- Doble grau en Educació Infantil + Educació Primària
- Doble grau en Educació Infantil + Educació Primària - *Bilingual*
- Graus en Educació + diploma d'especialització en IB Certificate in Teaching and Learning

Àrea d'Humanitats

- Grau en Filosofia
- Doble grau en Psicologia + Filosofia

Facultat de Ciències de la Salut i de la Vida / Psicologia

Àrea de Psicologia

- Grau en Psicologia
- Grau en Psicologia + certificat en Gestió de Persones i Organitzacions
- Doble grau en Psicologia + Criminologia i Seguretat
- Doble grau en Psicologia + Filosofia

Canvia
el teu present.

Crea
el teu futur.